

Tabor

BOG, NAROD, DOMOVINA!

**Rojaki na grobu zgorelega pesnika
Franceta Balantiča v Grahovem**

TABOR
7-9 • 2003

VSEBINA

Kako je umrl general Rupnik	97
Udba.net - Ivan Štuhec	98
Moj namen je bil razkriti barabije komunistov	100
Vladi, pravosodni oblasti in parlamentu RS - Milan Muhič	102
Povezani s hudičem - dr. Ljubo Sirc	103
Pozitivizem, scientizem, materializem, marksizem, komunizem - Tone Arko ...	105
40 let slovenske cerkve na Württemburškem s poudarkom slovenske župnije v Stuttgartu	109
Krvavo močvirje slovenskega zgodovinopisja - Pavel Ferluga	111
Imperij zlobe in strahu - Natan Ščaransky	115
Ob 60-letnici Grčaric - Jože Sladič	118
Brezovica pri Ljubljani - Ratko Šušteršič	121
Poldetu Omahnu za osemdesetletnico - Edi Gobec	124
Begunstvo (nadaljevanje in konec) - Pavla Lovše Korošec	124
Spominska proslava na Orlovem vrhu - Cleveland	128
Slavnostni govor Pavleta Borštnika na Orlovem vrhu v Clevelandu	129
Spominski dan Slovenskega kulturnega društva Triglav v Milwaukee-ju	131
Slavnostni govor g. Lojzeta Gregoriča v Milwaukee-ju	132
Govor ob obletnici spominske plošče na TRATI - Gorenja vas - Ivan Korošec	133
Nova knjiga: »Še nekaj iverja« - Ljenko Urbančič	135
Odšli so	139
Darovali so	144

Kako je umrl general Rupnik

Po 28 letih je novinar Dušan Željeznov v ljubljanskem Tovarišu v podrobnosti cinizma priobčil svojo verzijo, katero posredujemo našim bralcem:

Popoldansko sonce je sijalo in oblivalo Ljubljano. Prijetno in toplo je bilo, ko je ura na zvoniku šentpeterske cerkve odbila pol štirih. Čas je oznanjala kljub razbitim številčnicam. Popokale so ob eksploziji na ljubljanskem kolodvoru maja 1945.

Na dvorišču šentpeterske vojašnice, kjer so bili ves čas procesa in po izreku sodbe zaprti Leon Rupnik, Ervin Roesner, Milko Vizjak in dr. Lovro Hacin, se je ustavila črna policijska Marica.

Stražarji so pozvali Leona Rupnika naj jim sledi iz svoje celice v

General Leon Rupnik s hvaležnimi dekleti in ženami.

avtomobil, parkiran na dvorišču. Vrata Marice je zaloputnil stražar in šofer je vžgal motor. Skozi dolgi in nizki obok šetpeterske vojašnice, je Marica zavila čez Ljubljano in odpeljala proti Gruberjevemu prekopu. Pri Karlovškem mostu je morala čakati, da je cvileč odpeljal mimo tramvaj proti Rakovniku. Pognala je na Karlovški most in nadaljevala pot po Dolenjski cesti do Zelenega bajerja, kraja pod Golovcem, kjer je bilo že od nekdaj ljubljansko strelišče.

Ura je bila natanko 16, ko je avtomobil pripeljal Rupnika na Strelišče.

Ko je izstopil iz avtomobila – oblečen je bil v zebrasto obleko - je mežikal v sončno svetlobo in se plaho čudil.

»Ali so moje prošnje za pomilostitev ugodno rešili?« je tiho in ponižno vprašal tožilce, sodnike in zasliševalce.

»Ne, sporočiti vam moramo, da so vašo prošnjo za pomilostitev zavrnil.« so odgovorili osuplemu Rupniku. Potem se je zdelo kot, da se je vdal v usodo. Nič se ni upiral, ko so ga vodili v globino strelišča.

Pa tudi oči mu niso zavezali.

Sedem mladih knojevcev- partizanov je že stalo v vrsti in čakalo na ukaz.

Vodnik je rezko poveljeval mirno, potem naj pripravijo puške na strel, in ob 16,10 te srede, 4.septembra 1946 je zadonela salva eksekucijskega voda.

»Živel Slovenski narod!« je bilo slišati poslednji klic nekdanjega generala jugoslovanske vojske, domobranskega generala Leona Rupnika.

Pet krogel je zadelo Rupnika – štiri v prsi med njimi ena v srce, pet pa je prestrelila vrat.

Ura je bila 16,15.

Tako je bila torej izvršena 4. septembra 1946 smrtna obsodba nad generalom Leonom Rupnikom, ki je bil 10 avgusta dopolnil 66let.

Ivan Štuhec

UDBA. NET

Velikokrat slišimo, da Avstrijci v nasprotju z Nemci, še vedno niso razčistili s svojo nacistično preteklostjo. Ker tako se lahko razni Heiderji generirajo še petdeset let po koncu druge svetovne vojne.

Slovenci smo na najboljši poti, da bomo sosedom podobni natanko v tej zgodbi tudi čez petdeset let.

Karkoli se namreč v tej deželi zgodi, kar bi pripomoglo k razčiščenju najbolj mračnega obdobja slovenske zgodovine se dežurni branitelji komunizma s človeškim obrazom postavijo na stališče, primite in obsodite tistega, ki spet moti našo pod alpsko idilo, vso naravnano v uspešno prihodnost.

Tudi ob aferi udba.net se ponavlja ta preverjeni recept, ki so se ga njegovi uporabniki naučili v organizaciji, katere cilj je bil nadzorovanje in kaznovanje državljanov, ki so bili nasprotniki komunističnega režima.

Udba je očitno namenjala posebno pozornost RKC (Rimokatoliški Cerkvi), kar je razumljivo, saj to je bil edini segment civilne družbe, ki ga komunisti niso mogli ukiniti in nikoli do kraja nadzorovati.

O tem, kako se je nadzorovalo RKC, lahko veliko in največ pove nekdanji predsednik države Milan Kučan, ki je bil član tako imenovane Mini koordinacije, katere glavna naloga je bila kontrola in usmerjanje politike do RKC.

Sam je bil član te neformalne družbe od sedemdesetih do poznih osemdesetih let. In končno je imel v svojem kabinetu za svetovalca Zdenka Rotarja, ki je bil znan zasliševalec na povojnih duhovniških procesih.

Politika, kakršno je vodil Kučan v obdobju svojega predsednikovanja, v osnovnih parametrih ustreza tistemu, kar so tovariši počeli še v času svoje absolutne vladavine. Zdaj pa se lahko vprašamo, kje je kakšna medijska hiša, ki bi šla potrkat na pisarno nekdanjega predsednika in ga pobarala o tem kaj on ve o Udbinih arhivih, njihovem izginotju in še o čem?

Oni dan, ko naj bi se spraskala Drnovšek in Rop, so vsi leteli spraševati gospoda bivšega predsednika, kaj si o tem misli. Sedaj pa je že nekaj časa v karanteni molka, kakor, da se udba.net v ničemer ne tiče bivšega šefa komunistične partije, kateri je Udba služila.

Dušan Lajovic je tej državi podržal ogledalo, nič drugega. In zato ga je treba lustrirati iz ust tistih, ki so zganjali največji hrup ob ideji, da je treba za dobrobit demokracije lustrirati voditelje in izvajalce najbolj nečloveške organizacije, ki si jo je postavil komunistični režim za ohranjanje oblasti, ki je bila prevzeta na nasilen, nelegitimen način.

Žrtvam udba.neta je treba dati pogum, da spregovorijo o tem, kaj

so komunisti z njimi počeli, saj to lahko nadomesti menda izginule arhive. Sicer pa smemo upati, da je kakšna kopija tudi kje v Beogradu in, da nova demokratična oblast tako dragocenega materiala ne bo uničila.

Moj namen je bil razkriti barabije komunistov

Želim, da bi Slovenci začeli razmišljati, kako je Udba preganjala, mučila in ubijala naše ljudi.

»Jaz v demokraciji živim že 53 let. Navajen sem svobodno dihati in nihče mi ne prepoveduje povedati, kar si mislim. V Sloveniji pa imajo še vedno vajeti v rokah isti ljudje, kot v prejšnjem režimu.

Ob primernem času bom objavil še več dokumentov.«

G. Dušan Lajovic je leta 1945 emigriral v Avstralijo, potem, ko je bilo premoženje njegove družine nacionalizirano (ukradeno).

Njegov oče je leta 1912 v Ljubljani ustanovil podjetje Saturnus, katerega je pozneje prodal. Leta 1928 pa je v Šiški ustanovil podjetje, kjer so delali tube in plastične izdelke.

Dušan je po prihodu v Avstralijo, začel novo življenje, kot navaden delavec, ko pa je »spoznal« deželo, se je lotil nadaljevanja družinske tradicije izdelovanja tub. V Sydneyju je postavil svojo tovarno »Impact International.« Pozneje je odprl tovarne še v Novi Zelandiji, v Melbournu, Maleziji, Indoneziji, Venezueli in na Filipinih. Večinski delež pa ima tudi v Slovenskem podjetju Lajovic Tuba Embalaža v Ljubljani, ki je bilo pred »nacionalizacijo« lastništvo družine Lajovic.

Impact International proizvaja tudi za slovensko podjetje Lek, Krka in Henkel.

Dušan Lajovic

V Slovenijo se je Lajovic prvič po letu 1945 vrnil leta 1991. Leta 1992 pa ga je zunanji minister Dimitrij Rupel postavil za častnega konzula. Leta 1998 pa je bil imenovan za častnega generalnega konzula na Novi Zelandiji.

»Udba me je zalezovala, da bi me ubila. Oznovec, Zdenko Rotar, je dvakrat zaprl mojega očeta in mamu. Zaprli in grobo zasliševali so mi tudi zaročenko.

Preganjali so me, ker sem bil demokrat, antikomunist in član Mihajlovičevega četniškega gibanja. Milan Kučan bi o tem kaj več vedel, ker je bil generalni sekretar partije, ki je vodila in financirala Udbo.«

Naredil pa je tudi uslugo takratnemu predsedniku vlade Janezu Drnovšku, ko je bil ta na obisku v Avstraliji. Ko avstralski zunanji minister ni želel sprejeti Drnovška, je prek pomembnega znanca dosegel, da je združenje industrijalcev pritisnilo na avstralsko vlado, oziroma na kabinet ministra, da ga je ta sprejel.

Dušan Lajovic bo v kratkem izdal knjigo, ki bo posvetila v doslej temačne kote slovenske polpreteklosti, »MED SVOBODO IN RDEČO ZVEZDO«.

Napeta avtobiografska pripoved zavednega Slovenca, uspešnega poslovneža in častnega generalnega konzula Republike Slovenije na Novi Zelandiji:

Pripoved Slovenca, ki je v življenju doživel na stotine nevarnih dogodkov. Ostal je živ in zdrav večkrat zato, ker je tudi v najtežjih preizkušnjah znal ohraniti vedrino in smisel za humor. Skozi burno obdobje druge svetovne vojne in komunistično revolucijo se je prebijal kot ilegalec Kraljeve vojske v domovini, kot obveščevalec zaveznikov proti okupatorju in komunističnim partizanom.

Spoznal je ljudi, ki so bili nekoč na drugi strani in želijo sedaj popraviti napake iz preteklosti.

Kako je prišel do seznamov Udbe, na katerih je tudi sam kot strogo nadzorovana oseba. Vse to in še več v pričujoči knjigi, ki bo osvetlila marsikaj.

Vladi, pravosodni oblasti in parlamentu v RS

Določb mednarodnega vojnega prava, so oblasti v RS dolžne, kot podpisnice v celoti spoštovati

Pri vseh primerih zavestnega mučenja in pomorov izročenih slovenskih domobrancev in civilistov, kakor tudi ranjencev po koncu druge svetovne vojne – revolucije komunistov, je bila od strani partizanov leta 1945 storjena kršitev določil Haškega pravilnika določb mednarodnega vojnega prava – konvencije iz leta 1907, kot veljavnega zakona Ženevske konvencije iz leta 1929.

Z dokazanim hudodelstvom partizanov pod vodstvom komunistične partije nad nasprotno stranjo ni težko ugotoviti, da so bili vrnjeni domobrancev in civilne osebe sadistično mučeni in iznakažena telesa, tudi napol živa vržena v brezna in kraške jame in zapuščene rudniške rove. Bili so oropani vsega človeškega dostojanstva, osebnega premoženja, tako, da so bili pahnjeni v brezna v večini goli. Pri komer pa so opazili, da ima zlate zobe, so jim živim izruvali zobovje, kakor opisujejo redki rešenci iz Kočevskih brez.

Enako ali še bolj krvoločno so počeli z zajetjem ranjencem, nad katerimi so uprizarjali nečloveške muke, jih vlekli do brezna za noge, za glavo in lase nad Podutikom, pri Brezarjevem breznu in v Iški zmetali v jame.

Vlada RS do danes še ni pokazala na te storjene zločine in zločince.

Ker je Slovenija sopodpisnica teh pravnih konvencij vojnega prava, je pravno dolžna, da jih v celoti spoštuje.

Organi pregona, na čelu z državno generalno tožilko so dolžni, da raziščejo, ovadijo in pripeljejo pred sodišče vojne zločince takratnega hudodelstva nad človeštvom v RS.

S tem se bo oprala krivda tistih partizanov, kateri niso zagrešili teh hudodelstev.

Najostreje pa je potrebno prepovedati podpihovanja že pozabljenih medvojnih in povojnih strasti mrženj ter netiti z lažnimi izjavami sovražstvo med ljudmi, kar zavestno počno še danes pisci zgodovine tako zvane NOB.

Milan Muhič

Povezani s hudičem

Brž, ko je bilo pirenejskega spopada med komunisti in anarhisti konec, se je veliki antifašist Stalin povezal z nacistom Hitlerjem v posebnem paktu, ki je omogočil nacistom napad na Poljsko. Oba »velika« voditelja sta z navdušenjem pobijala Poljake in jih pošiljala v koncentracijska taborišča. Prijateljstvo je bilo tolikšno, da je Stalin celo svoje lastne privržence, nemške komuniste poslal Hitlerju v obdelavo, ali soglašajo s paktom, ali so »zadrti« komunisti. Dal je pobiti tudi 20.000 poljskih oficirjev v Katynu, pa ne zato, da bi sodelovali z okupatorjem.

Ta igra je delovala tudi pri nas v Sloveniji. Komunisti so dan za dnem manifestirali za mir pred Univerzo in žvižgali, kadar se je pokazala kaka na novo mobilizirana jugoslovanska vojaška enota. Namesto navdušenja za obrambo proti Hitlerju so komunisti ustanovili protimperialistično fronto. Ko so nas Nemci okupirali, je Sovjetska zveza pretrgala diplomatske stike s poraženo Jugoslavijo.

Junija 1941 pa se je vse postavilo na glavo. Hitler ni napadel Britanije, kakor je računal Stalin, ko mu je pomagal zasesti vso celinsko Evropo, ampak se je z vso ihto obrnil proti Rusiji. Med tem, ko je bila prej vsa komunistična propaganda za mir, je bila z napadom na Rusijo brezkončna bojevitost: »Vsi v boj!«

Upor je začel Mihajlovič že maja 1941, vendar to komunistom ni šlo v račun, zato so prepovedali, da bi se bojevali tisti, ki ne sprejmejo njihove komande.

Venec žrtvam v Kočevskem Rogu

Kako zlagana je bila propaganda o osvoboditvi se kaže ravno v tem, da drugim boja proti Nemcem niso dovolili, kakor, da osvoboditev ne bi zahtevala vsesplošnega upora. Boja proti Nemcem niso preprečevali samo tistim, ki se jim niso bili pripravljene podrediti, morili so celo tiste, ki so se jim želeli pridružiti, pa se jim niso zdeli dovolj zanesljivi.

Nekatere prostovoljce so komunisti pobili, že ko so prišli k partizanom. Znan primer je, ko je Mitja Ribičič, politični komisar sredi vojne na Pohorju sam pobil na najbolj strahoten način kakih dvanajst prostovoljcev, ker so jih osumili, da so »plavi.«

Komunisti so nestrpnost čakali, da bo konec pretvarjanja o »narodno osvobodilni vojni« in, da se bo začela »razredna vojna,« ker bodo smeli na veliko pobijati domače ljudi. Ta trenutek je prišel, ko je Stalin obljubil konec vojne leta 1942. Ljubljanski komunistični škrici in navadne barabe, so se lotili »razrednih sovražnikov,« po dolenskih vaseh solidnih kmečkih gospodarjev, ki so bili hrbenica slovenskega naroda v boju za obstanek slovenstva.

PARTIZANSKA KOLABORACIJA.

Komunisti so storili vse, kar se je dalo, da bi preprečili vsak napor protikomunistov boja proti okupatorjem.

Stalno so zasledovali in napadali Nacionalno ilegalno (četnike) in niso jim mogli priti do živega. Nasprotno borbe v Dobropolju, na Dolžu, Krki, pri Gracarjevem Turnu, so bile dokaz, da se ne morejo meriti z resničnimi vojaki, prostovoljci.

Odločilni spopad pa je bil po italijanski kapitulaciji ob kolaboraciji Italijanov z njihovimi težkimi topovi, kjer je prišlo do uničenja četnikov.

Komunisti niso imeli najmanjšega pomisleka sodelovati z okupatorjem, kadar jim je tako kazalo. Saj tudi Stalinov pakt s Hitlerjem ni bil nič drugega kot kolaboracija, toda za komuniste je bila v redu, saj je bila naperjena proti imperialistom, kasneje njihovim »zaveznikom.«

Kolaboracija za Tita je bila »strateška poteza«, ko je poslal Velebita, Djilasa in Kočo Popoviča na pogovore z Nemci v Zagreb, da bi premirje z njimi porabil za pokončanje Mihajloviča. Hkrati pa bi bili nacisti kar dobri pomagači, če bo treba proti koncu vojne preprečiti zavezniško izkrcanje v Dalmaciji ali Istri.

Daki - Stane Semič piše v svoji knjigi, »Najboljši so padli«, da je

zadnje mesece vojne prišel ukaz, naj prenehajo boje z Nemci in čakajo nove naloge, ker je Tito proti izkrcanju zaveznikov.

Zavezniki pa so bili tako zamaknjeni v trdnost zavezništva (slepi, kajti v vrhu so imeli

Prijatelje Sovjetske Zveze), da so v Jugoslavijo vrnili poleg resničnih kolaboracionistov-ustašev, tudi slovenske domobrance, ker so jih imeli za »razredne sovražnike«

Razredne sovražnike je po ideologiji komunizma, treba pobit med revolucijo, ki je za komuniste trajala ves čas vojne in po njej. Še večji uspeh je, če razredne sovražnike (nasprotnike komunizma), pobijejo kar fašisti in nacisti. Zato se je sovjetska vojska ustavila pred Varšavo, da so imeli Nemci čas pobiti in pozapreti polske borce za svobodo.

Nazadnje so se jugoslovanski komunisti lotili zahodnih zaveznikov samih, ko so sestrelili dva ameriška letala nad Slovenijo. To se je zgodilo le nekoliko pred izbruhom Stalinove revolucionarne jeze na Tita. Odslej je veljal prost lov na staliniste in revolucionarna obdelava na Golem otoku.

Eno je jasno: umor je za komuniste prvovrstno sredstvo za reševanje vseh problemov.

Tone Arko

Pozitivizem, scientizem, materializem, marksizem, komunizem

Marksizem in komunizem sta osnovana na filozofiji, ki je vzniknila v 19. stoletju. Imenuje se pozitivizem, ki je tesno povezan s pojmom, ki mu pravimo scientizem.

Kakor že ime samo pove, se nanaša na znanost in znanstvene zakone. Pozitivizem je trdil, da je resničnost samo to kar vidimo, čutimo ali slišimo. To kar človek misli, se ne da s čuti preveriti, zato za pozitivizem ne obstaja.

Jasno je, da je človeška misel dejstvo, ki jo ne moremo odpraviti z zamahom roke, kot bi bila le sitna muha. Beseda Pozitivizem izhaja iz

dejstva realnosti, ki se da z našimi čutili pozitivno določiti. Iz tega je razvidno, da je to v bistvu materializem, ki trdi popolnoma isto. Marksikomu je to težko priznati.

Marks ali delno celo Kant so namreč naivno mislili, da se lahko vsaka stvar razloži z znanostjo, da zakone znanosti aplicirajo kamorkoli in kjerkoli. To je seveda le navadna neumnost, še posebno, če se zavedaš kaj znanost pravzaprav je. Vsa stvar se je začela z Darwinom.

S svojo teorijo evolucije je mislil, da je končno sklatil Boga in človeka potisnil med opice. Še danes imamo posebne biologe, ki smatrajo, da je vse samo nastalo in, da je človek le komplicirano statistično evlucijsko umetno bitje.

Beseda komunizem izhaja iz latinske besede communis, kar pomeni nekaj, kar je skupnega in se deli.

Ustavimo se naprej pri znanosti. Proces znanstvenega razmišljanja in zaključevanja ima več točk in pogojev, ki morajo biti izpolnjeni preden lahko nek pojav začneš obravnavati znanstveno.

Prva točka je tako imenovana hipoteza, ki ni nič drugega, kakor izobraženo ugibanje. Prav pri hipotezi se je porodil scientizem. V znanosti s hipotezo postavimo mnenje, da se v naravi gotov proces pojavlja na nek primeren način.

V znanosti nato nadaljujemo z naslednjo točko, ki je zbiranje podatkov in opazovanj o danem procesu. Ta točka je tako imenovani eksperimentalni del postopanja. Opazovanj in podatkov ne moremo ovreči, razen, če smo naredili kako napako. Potrditev, da so podatki in opazovanja pravilna pa je v tem, da skušajo drugi znanstveniki, mogoče pod malo drugačnimi pogoji, eksperiment ponoviti in, če dobijo podobne rezultate, potem lahko rečemo, da podatki faktično predstavljajo aktualna dejstva v naravi. Razen eksperimentalnih podatkov v znanosti ni nič drugega dejstvenega.

Točka, ki sledi je, da moramo eksperimentalne podatke razložiti in raztolmačiti, to pa delamo v obliki teorij. Prav teorije so tisto kar pravzaprav ustvarja znanost. Znanost so teorije in teorije so znanost. Ven-

dar pa so teorije lahko le muha enodnevnica, kajti nekaj mesecev pozneje lahko nek drug znanstvenik napiše teorijo, ki boljše razloži podatke in jih bolj temeljito raztolmači. Staro teorijo zavržemo, nova teorija pa prevlada v znanosti. Seveda pa tudi nova teorija ni večna in lahko v nekem času prav tako propade, ko jo zamenja še popolnejša.

Kot vidimo je znanost nenehni proces, teorija za teorijo.

Pozornemu bralcu ne bo ušlo, da znanost dokončnih odgovorov ne pozna, ker nobena teorija ne more veljati večno. Z drugimi besedami povedano, znanost ne pozna resnic. Resnice najdemo le v filozofiji in v veri.

Pozitivizem, scientizem in materializem, pa je bil poskus iz znanosti ustvariti resnice, to pa seveda ne bo šlo.

Ker ni nobena teorija večna, ne moremo nobeni teoriji dokončno verjeti, ker je pod večnim preverjanjem. Vse znanstvene teorije so le trenutno najboljše razlage podatkov.

Ne trdim pa, da v znanosti ni ničesar vrednega, da bi verjeli, kajti potem bi se ne bilo treba znanost sploh učiti in študirati.

V znanosti je mnogo pojavov, ki nam dokazujejo, da so gotove teorije znanstveno veljavne in, da držijo. Na primer teorija težnosti. Kamen, če ga izpustimo iz roke, bo padel na zemljo. Zato so gotovi pojavi veliko bolj jasni, kot drugi. Še vedno pa ne drži, da je kakršnakoli teorija večno nezmotljiva. Take teorije znanost ne pozna, ker ne pozna resnic.

Tretja točka, ki je nujno potrebna za znanstveno teorijo, pa je ta, da se da teorijo testirati – preveriti.

Zaradi filozofskih argumentov ne moremo reči za nobeno teorijo, da je pravilna, lahko pa dokažemo, da je nepravilna, če res je. Ta proces se imenuje falsifikacija.

Sedaj se pa vrnimo k Marksu. Prvo, kar je zapisal, je bilo, da je odkril zakon, da mora kapitalizmu slediti socializem. Za tak zakon ni bilo nikakršnih eksperimentalnih podatkov ali drugega pomenja, da tak zakon sploh obstaja. Marks si je to enostavno izmislil pod vplivom

scientizma. Hotel je zgodovino in zgodovinski potek razlagati z uporabo znanstvenih procesov. Ta njegov zakon je imel samo hipotezo in ničesar drugega. Zato to ni bila znanost in nikakršen zakon, ampak le navadna neumnost. Če neki teoriji manjka le ena točka, potem vse odpove.

To je bila ena od »resnic« komunistične religije, v katero naj bi vsi slepo verjeli.

☐ Gorje pa tistemu, ki tega ne bi verjel.

☐ Druga Marxsova nakana pa je bila tista o »razrednem boju.«

☐ Po Marxsu sta obstajala le dva razreda: delavski in delodajalski. Marx je štel za delavce samo tiste zaposlene v industriji. Kmečki delavec sploh ni bil delavec, to je trdil tudi Lenin, kljub temu, da v Rusiji industrijskih delavcev skoraj ni bilo. Rusija je bila agrarna dežela in je v glavnem živela od kmetijskih pridelkov.

☐ Lenin je pojem kmeta razširil in ga enostavno imenoval kapitalist, kar je dejansko tudi bil. Pred komunizmom je bil kmet na svoji zemlji svoj gospod. Kmečki hlapec pa po Leninu in Marxsu ni bil delavec, je bil le nekaj, kar je in kar ni.

☐ Albanski Enver Hodža je definicijo kmečkega kapitalista prikrojil po svoje: Če je imel kmet eno kravo, je bil delavec, če je imel pa dve, je bil kapitalist.

☐ Take in podobne teoretske lekcije je delil Slovencem Kardelj in njegova partija.

☐ Ne morem pa razumeti, kako je mogel takim traparijam verjeti Kocbek, ki se je štel za intelektualca.

Tukaj bi pripomnil, da je nekaj slavnih teorij, ki se jih ne da testirati, se ne da iznajti metodologije, ki bi bila uporabna, da bi teorijo dokazali za pravilno ali nepravilno. Ena teh je teorija evolucija. Eksperimentalno bi morali čakati kake dva milijona let, da bi jo lahko preverili. Vse do takrat pa ostaja le domneva ali ugibanje. Vsi argumenti v prid temu so za enkrat brezuspešni.

☐ Sv. Pismo pravi, da je Bog človeka ustvaril. Vendar pa nam ne pove, kako je Bog to storil. Ali je to storil potom evolucije? Lahko. Lahko pa kako drugače.

Kar hočem reči je, da ni važno kaj pravi znanost o nastanku človeka. Za nas je važno le, da ga je ustvaril Bog in mu vdihnil neumrjočo dušo. Tudi duše znanost ne bo odkrila, ker je duh.

Seveda materialisti in pozitivisti trdijo, da duše sploh ni, ker je ne vidimo, ne čutimo in ne slišimo. Isti argument trdijo, da ni Boga.

Kot sem že omenil, človek se moti. Nikar ne trdite nekaj, o čemer se nič ne ve.

Človek se je že velikokrat zmotil in se bo še.

Druga poznana teorija (še ni) pa je tista o velikem poku ali prapoku, ki opisuje začetek vesolja. Tudi te teorije ni mogoče testirati iz dveh vzrokov: Prvo se ne da ustvariti ambienta v laboratoriju, ki bi bil podoben prapoku. Drugo pa je bil ta prapok edinstven in ga ni mogoče ponoviti.

Kakor vidimo je znanost v svojih trditvah zelo skromna. So nekateri, ki trdijo, da znanost naredi kar hoče in, da Boga ni. Takemu znanstveniku bi svetoval, naj naredi en čisto navaden fižol in ga vsadi, pa bo videl, če bo kaj zraslo.

Drugemu, ki govori o vse obsežnem znanstvenem napredku pa bi svetoval, naj se postavi v sredo orkana, pa bo hitro našel Boga, če le ne bo prepozno.

40 let slovenske cerkve na Württemberškem s poudarkom slovenske župnije v Stuttgartu

Štirideset let živi slovenska skupnost na Württemberškem –povezana s slovensko župnijo v Stuttgartu.

Protikomunistično zborovanje pred vladno palačo v Ljubljani l. 1944.

V večjem številu so se začeli Slovenci priseljevati na Württemberško kmalu po drugi svetovni vojni. Prvi so bili begunci iz italijanskih begunskih taborišč.

Okoli leta 1950 je prišel drugi val. Razlogi za prihod so bili tokrat tudi gospodarski. Ti ljudje, so zapustili državo nelegalno in prišli najprej v Avstrijo. Od tam so nadaljevali pot prav tako nelegalno, ali pa so se javili pri avstrijskih oblasteh in šli preko zbirnih taborišč v Transkircheu pri Dunaju, v Linzu in Salzburgu naprej legalno.

Nemčija je potrebovala novih delovnih moči, saj je bila v polnem letu obnove, mnogo pa ji je manjkalo domače moške moči. Potrebovala je izučene obrtnike in jih našla pri slovenskih beguncih. Ti so kar hitro dobili dovoljenje za bivanje in delo.

Po letu 1963 je Slovenija dovolila legalno potovanje na delo v Nemčijo. Na nemških konzulatih v Sloveniji so od jutra do večera čakale dolga vrste. Pozneje pa so slovenska podjetja sama posredovala delavce nemškemu podjetjem. Tako se je država izogibala naraščajoči brezposelnosti in revščini.

V 70 letih je Nemčija veljala za obljubljeni deželo in nemška marka je bila privlačna. V tej deželi naj bi se uresničile vse želje po boljšem življenju.

Ni torej čudno, da se je toliko Slovencev in Slovenk odločilo za boljše in varnejše življenje v tujini, za dalj časa ali za vedno.

Delali so pridno in kmalu zaslužili za avto, opremo, hišo. Največ pa je bila vredna svoboda mišljenja in dela.

Število Slovencev v Nemčiji je naraščalo in doseglo v 80 letu, 40.000 na Württemberškem, okrog 10.000 pa v Porurju in na Bavarskem.

Nekateri simpatizerji režima doma, so hoteli hitro zaslužiti in se vrniti z markami domov. Na splošno pa so si želeli svobodo in drugačno družbo kot je bila doma. Tem se ni mudilo na vrnitev.

V začetku so imeli problem z nemškim jezikom in tudi delovna mesta so bila zahtevnejša od tistih v Sloveniji. Tudi stanovanja ni bilo lahko najti.

V povojnih letih slovenska Cerkev v domovini ni mogla in smela

skrbeti za rojake v tujini. Za njo so skrbeli slovenski duhovniki – begunci: France Seškar, Ciril Turk, dr. Janez Zdešar. Vsi so ravno tako doživljali begunstvo.

V Stuttgartu in okolici je živel kar nekaj Slovencev, vendar skupnost se rodi in postane občestvo šele tedaj, ko jo »nekdo« pokliče in povabi skupaj in jo vodi k skupnemu cilju.

Leta 1960 je na to področje prišel duhovnik dr. Franc Felc in začel s slovenskim bogoslužjem in srečanji. Tako se je začelo župnijsko življenje. Šest let pozneje se mu je pridružil in nadaljeval z delom duhovnik Ciril Turk. Od jeseni 1966 so slovenske maše in srečanja bila že po vsej deželi Baden – Wuttemberg: od Ohringena do Ravensburga, od Aalena do Schweningena.

Leta 1972 se jima je pridružil še duhovnik Janez Demšar, ki se je naselil v Reutlingenu in tako so škofijo razdelili na tri področja oziroma župnije:

V Stuttgartu je ostal g. Ciril Turk, v Ravensburg se je preselil g. dr. Franc Felc in prevzel tudi skrb za Ulm in okolico, Reutlingen z okolico pa je oskrboval g. Janez Demšar.

Konec leta 1977 je prišel iz Londona v Stuttgart v nadvse zasluženi pokoj msgr. Ignacij Kunstelj, ki je pomagal, kjer je bila potreba. Neposredno po drugi svetovni vojni je delil usodo taborišč s svojim ljudstvom. Dolga leta je spremljal rojake, ki so našli novo domovino v Angliji. 12. avgusta, 1981 ga je Gospodar življenja poklical k sebi.

Pavel Ferluga

Krvavo močvirje slovenskega zgodovinopisja

Zgodovino pišejo zgodovinarji, ki so ali bi morali biti za to delo usposobljeni.

Pisci zgodovine so brez dvoma tudi taki, ki prirejajo določena obdobja svoji dopadljivosti ali pa tudi pod prisilo tedanje veljavnosti življenjskih norm.

Toda na srečo so med zgodovinarji tudi taki, ki kljub nevarnostim zamere usmerjevalcev določenega obdobja, se trudijo, da napišejo resnico, ki jo v svoji stroki nepristransko tudi odobravajo

Zgodovina pa je tudi tako dinamična veda in občutljiva na razna odkritja, nove dokaze ter spremembe, da njeno razčiščevalno dinamiko lahko primerjamo z zorenjem vina. Iz te paralele čiščenja je nastal tudi izrek, ki je pogosto rabljen v zvezi zgodovinskega ugotavljanja resnice: »Nalijmo si čistega vina!«

Tudi zgodovina na poti skozi čas se neprestano ciklično čisti in dopolnjuje z zavračanjem in sprejemanjem novih ugotovitev in v doglednem času tudi dozori v sprejemljivo resnico, ki je bila ovrednotena iz vseh zornih kotov čiščenja. Resnica je vedno končni izdelek zgodovine, pa naj se še tako trudimo, da bi jo priredili našim občutkom in željam.

Prava resnica o zdajšnjosti se vedno pojavi v prihodnosti, ker potrebuje določeno obdobje »zorenja,« ki je odvisno od nakopičene nesnage. Bolj je nesnaga zajetna v preteklosti, daljše je očiščevanje v prihodnosti.

Taka razmišljanja o prečiščevanju zgodovine me zadnje čase spodbujajo, da skušam razumeti razlage naše polpretekle nesreče in njene vzročnosti.

V polstoletni povojni diktatorski državi Jugoslaviji, v katero smo spadali tudi Slovenci, se je v vseh stopnjah šolanja učilo zgodovino strogo prirejeno za potrebe komunistične ideologije, ki je imela svoj vpliv na vsa področja življenja

Nositelji radikalnih sprememb družbe 20. stoletja, so bila v glavnem socialistična gibanja, ki so svoj čas lepo uspevala v kapitalistični družbi, ki jim je nudila tudi podporo. Lep primer je podpora nemškega kapitala Leninovi revoluciji, za rušenje carske legitimne vladavine, ki je vedno bila antagonist nemškega ekspanzionizma. Z jalovo politiko Društva Narodov (podobno današnji OZN), so lahko razni diktatorji (Hitler, Mussolini, Stalin), nemoteno snovali vsak po svoje in v interesni navezi (Stalin-Hitler) radikalno spreminjanje Evrope.

Sprva je sodelovanje teh treh »levih« apokaliptičnih jezdecev zacvetelo v proti imperialistični politiki do zahodnih kapitalistov. Lepo se jim je obneslo razdejanje Poljske.

Peščica slovenskih kriminalnih elementov komunistične miselnosti

so že zasnovali PIF (proti imperialistično fronto), ki bi ravni tako delovala kot na Poljskem, če bi Stalinov partner-Hitler ne naredil usodne napake, da je pretrgal plodno sodelovanje.

Tu se pravzaprav začinja slovenska tragedija, ki je še noben zgodovinski režiser ni prikazal Slovincem v pravi luči. Če bi vsaj za nekaj časa Hitler počakal na napad na SSSR, bi verjetno tudi mi poznali vzajemno razkosanje naše dežele brez komunistične revolucije, kot se je to zgodilo Poljakom. V tem primeru bi ne bilo partizanov, vaških straž ne domobrancev, ampak le delitev ozemlja na tri interesne sfere.

V tem interesnem plesu se je v Sloveniji odigravala prava tragedija.

OF, ki je bila na hitro ustanovljena iz PIF je v tem sporu takoj zavzela stališča komunistične internacionale za svetovno revolucijo (pošiljanje v Španijo naših ljudi za podporo komunističnemu banditizmu na tujem ozemlju). Zasedba našega ozemlja od strani italijansko-nemških nacionalsocialistov, je dala edinstveno priložnost internalsozialistom (komunistom), da so takoj začeli z revolucijo in pripravljali teren za sovjetizacijo ne samo slovenskega dela v Jugoslaviji, ampak vseh držav pod Stalinovim vplivom. V Stalinovih šolah so bili že usposobljeni veliki slovenski zločinci - revolucionarji: Kardelj, zakonca Kidrič, Maček, Ribičič in drugi pod vodstvom »legendarnega kriminalca Josipa Broza - Tita.

(Nadaljevanje sledi)

Kdor ne vidi, da nas je političnih, gospodarskih in etičnih principov in vsebin, ki veljajo v današnji Evropo, odmaknil ravno komunizem in njegova tiranija, ta je slepec ali pa lažnivec. Kakšen je tudi tepec.

Drago Jančar

Nesmiselno je govoriti o koaliciji OF, saj je bilo očitno in sleherne mu jasno, da jo je ustanovila za zavajanje naroda in jo vodila komunistična partija.

Pomorjena trupla je mogoče zasuti, pokopati, toda nemogoče pa je

Proslava 47. letnice borčevske organizacije v Argentini. V svojem govoru je starešina Korošec poudaril: Tam v Don Boscovem zavodu v Ramos Mejia, je spet vstala naša slovenska borčevska zastava, pohojena in onečaščena, toda zlomljena nikoli. Vstala je v svobodnem čeprav tujem svetu, nam v vodilo in kažipot,

tujcem, domačinom v zgovorno pričo, da smo ljudje svobode, ki jo ne zamenjamo za nobeno udobnost, kot nismo zamenjali trde resnice za pobarvano laž, ne koruznega kruha za rdeče obljube krvavega blagostanja.

pokopati krivično preteklost. Vedno in vedno se povrača z bolečo zahtevnostjo razčiščenja.

Če bomo hoteli kot narod iti varno in trdno naprej, se bo treba vrniti na začetek v leto 1941 in odločno pogledati resnico, kako se je začelo. Poiščimo tista dejanja, ki so povzročila začetek nasilja.

Škof Stres

Naši komunisti so se znašli v nekem »drugem polčasu« Mogoče so v začetku privolili v demokracijo, toda potem so se vrnili nazaj k nekemu gorbačevizmu. Nimajo potrebe, da bi se od komunizma radikalno poslovili.

Da bi to res lahko storili, je treba najprej jasno povedati, da je to nekaj česar ne bi smelo biti.

Teorija o več resnicah, ki se pri nas stalno ponavlja- celo z najvišjega mesta- ima prav to funkcijo prilagajanja: »Takrat je bil čas za to, zdaj pa je čas za ono. Takrat smo bili pač taki, zdaj pa bomo drugačni.«

Toda jaz pravim: gotovo je čas za sprehod in čas za biti doma, je čas, ko piješ kavo in je čas, ko piješ čaj, ni pa nikoli čas, ko teptaš človekove pravice. Tega časa ni! In če to delaš, se ne bi smelo zgoditi. To je treba obsoditi. To ni samo nekaj drugačnega, je nekaj, kar ne bi smelo biti.

Barbara Brezigar

Dokler v naši družbi velja, da je tudi laž vrlina, dokler ima pošteno govorjenje relativno vrednost, dokler je za uveljavitev sovraštva določeno pačiti realnost in sprevrženo uporabljati moč, ki jo pravo daje posameznikom in institucijam, vse dotlej nima nobenega smisla dopovedovati, kaj je poštena uporaba prava, da je resnica vrednota, da je osnova pravnega reda v državi poštenost.

Enostavno bom počakala boljših časov.

Natan Ščaransky

Imperij zlobe in strahu

»Ne slepota pred resnico, ampak strah pred njo.«

»20 let bo od tega, ko so mi, zaprtemu v 2 in pol krat 3 metre celici na meji Sibirije, sovjetski ječarji milostno dovolili, da sem smel prebrati zadnjo številke PRAVDE, uradnega glasila komunistične partije. Preko cele naslovne strani je žarel članek z napadom na Ronalda Reagana (predsednika ZDA), ker si je drznil imenovati Sovjetsko Zvezo kot »evil empire« - imperij zlobe.

S trkanjem po stenah in govorjenjem skozi odprtine v straniščih je kmalu ves zapor zvedel o Reaganovi »provokaciji«. Vsi smo bili iz sebe. Končno vendarle. Voditelj svobodnega sveta je spregovoril resnico. Resnica je gorela v srcu vsakega posameznega izmed nas.

Z redkimi izjemami moralna avtoriteta Sovjetske Zveze desetletja ni bila nikoli izzvana.

Nekateri, posebno tisti, ki so v komunizmu videli ideale enakopravnosti kot protisredstvo kapitalizmu in demokraciji, so bili enostavno potegnjeni za nos od totalitarne družbe, ki je zelo lahko in enostavno prirezovala svojo sliko in jo oleptičeno prodajala v zunanji svet.

Toda na žalost, večina teh ni bila slepa za resnico, bila je samo prestrašena zaradi nje. Vedeli so za resnico, ki jo je predstavljala Sovjetska Zveza, toda vedeli pa so tudi za ceno upora proti njej. Raje so si pred to resnico zapirali oči. Svoj strah pa so tolažili s besedami kot so »mir,« »koeksistenca,« in so tako iskali pota k spravi.

Pri branju tega članka nehote pomislimo na Slovenijo. Kaj ni Ščaranskyjev članek samo povečana slika današnjega majhnega imperija slovenske »demokratske« zlobe?

Kot pravi Ščaransky za Sovjetsko Zvezo: »Z redkimi izjemami moralna avtoriteta Sovjetske Zveze desetletja nikoli ni bila izzvana.« - Ali je bila kdaj javno izzvana moralna avtoriteta slovenskega partizanstva?

Ali ne slovimo Slovenci predvsem v zunanjem svetu kot bivše žrtve fašizma in nacizma, kot junaški borci proti njima? Sicer kot Titovi privrženci, a vendarle. O medvojnih slovenskih žrtvah slovenske zlobe se pa – predvsem zunaj- malo in nič ne govori.

Znotraj pa, med nami samimi, vsi dobro vemo za medvojno in po vojno slovensko resnico. Vsi – na levi in desni, kot pravijo sedaj –dobro vemo, kaj se je dogajalo. Ta resnica je že zdavnaj dokazana. Obe strani sta si v globoki (pod)-zavesti o njej. Vsi Slovenci, z redkimi izjemami vemo, da zemlja nad pomorjenimi žrtvami slovenske hudobije v Teharjah služi za odlagališče industrijskih odpadkov. Toda nihče se nad tem na glas ne razburja, najmanj pa še v tujini.

Vsi vemo! Vsi vemo, da obstaja slovenska hudobija. Da je obstajala in še vedno obstaja.

»Ne slepota pred resnico ampak strah pred njo.« Ta strah nam je prešel že v podzavest.

Bil pa je človek – junak – ki tega strahu ni poznal. Bil je hrom, a upal si je zakričati resnico. Bil je slovenski pisatelj NARTE VELIKONJA.

Ta Narte Velikonja, ki bi ga lahko imenovali za ideologa Vaških stražarjev in Domobrancev, je takrat, ko je bila »borba za svobodo« na višku po radiu govoril takole:

»Kako torej, kako je s tisto zlato svobodo narodu?

Če pomeni svoboda narodu, da so zločinci svobodni, da sme moriti Daki, da sme Kidrič sam nekaznovan streljati svoje nasprotnike, če je svoboda, da gore slovenske vasi, kakor bi šlo za praznične kresove, če je svoboda, da je zgorel Balantič, če je svoboda, da so nekaznovano umorili n. pr. župana Brulca, enega najboljših slovenskih županov, če je svoboda, da so umorili enega najboljših gospodarjev Burgerja, če je to

svoboda, da so vaše barabe in delomržneži umorili svojega velikega dobrotnika župnika Komljanca, če je to svoboda, da so smeli umoriti fante, kakor je bil Emmer, Kikelj, če je to svoboda, da so smeli razmrcvariti osmošolca Grozdeta in učiteljiščenika Pavčiča, smeli umoriti dr. Kežarja, ker so našli pri njem rožni venec, če je to svoboda, da so smeli in mogli vreči v prepad takega župnika, kakor je bil Geoheli, potem jaz te svobode ne maram! Z zločinci nimam nič skupnega in te svobode ne maram, kajti zločina ne maram!

Jaz še enkrat razločno in nedvomno izpovem: »Svobode, kjer bi mi zločinci krojili pojme o raznih moralnih in etičnih načelih, ne maram! Zato bi bilo najhuje, če bi moral na svoje oči gledati, da so tisti na oblasti, ki so umorili najbolj slovenskega človeka med nami dr. Natlačena – jaz to vem, ker sem poznal njegove načrte, ker sem poznal umorjenega Marka – zame bi bilo nekaj nedopovedljivo groznega gledati, da so tisti na oblasti, ki so priklicali nad naš narod tako nesrečo, da je ne bodo mogla popraviti tri pokolenja«

Govoril je iz poštenega slovenskega srca. «Nedopovedljiva groza» o kateri je govoril mu je bila prihranjena. Slovenski zločinci so ga »sodili«, umorili in zagrebli nekje na strelišču v Ljubljani.

Kako lahko je dokazati, da so se partizani uveljaviti samo s svojim krvavim protislovenskim terorjem.

Med predstavniki zmagovalcev nad fašizmom 8. maja, 1945 in med nacisti ni bilo nikjer zastopnikov slovenskih partizanov.

Slovenija je bila osvobojena brez partizanov. Niso bili potrebni.

NOB-partizani so Sloveniji samo škodovali: talci Dražgoše in Frankolovske žrtve. Okupatorjeva taborišča pa so se polnila predvsem po krivdi slovenskih partizanov.

Maščevalna dejavnost okupatorja na partizansko izzivanje je prizadela Slovencem večjo škodo, kot pa partizani sami.

Partizani niso pregnali okupatorja iz Slovenije, umaknil se je sam.

Partizani so bili koristni samo tujim velesilam.

Jože Sladič

Ob 60-letnici Grčaric

Čas celi rane, zato je prav, da po tolikih letih zvemo resnico ozadja tragedije Grčaric in strašne usode protikomunističnih borcev.

V petek dopoldne 3. sept. 43. je krenil odred na Zapotok-Rakitnica-Jelendol-Grčarice, kamor smo prišli ob štirih popoldne. Vaški zaščitnik iz Rakitnice je nas preštel, kar pa smo šele pozneje izvedeli.

Prenočili smo po hišah, ki so bile po večini prazne. Tu so živeli Kočevarji, ki pa so se preselili v krški okraj. Ostalo je le nekaj slovenskih družin z župnikom Turkom.

Vas Grčarice leži v jami, ki je vse naokrog porasla s smrekovim gozdom. Je to sijajno prirodno zaklonišče iz kraških skal, ki štrlijo iz

zemlje. Za napadalce odlična pozicija, za branilce - grob!

Kritike je bilo dovolj. Celo Borut, ki je bil rojen vojak, se ni strinjal. Zato smo hiteli z utrjevanjem, kolikor je čas dopuščal, celo pri mesečini.

Glavni štab s III. in IV. bataljonom se je utrdil v bivši pošti in gostilni. I. in II. Bataljon pa sta se utrdila v hiši na hribčku, jugovzhodno od cerkve.

Težka četa na položaju.

Okoli teh zgradb smo naredili močne bunkerje. Iz skladišča smo nanosili dva vagona desk pod kozolec. Utrjevanje je trajalo kljub dežju 4. 5. 6. 7. sept. pa še ni bilo končano.

V ponedeljek 6. sept. je bila sv. maša, ker je bil rojstni dan kralja Petra II.

Po maši je imel Borut pred cerkvijo glavni govor. Navzočih je bilo večje število civilistov, ki so od veselja jokali kot otroci. Bil je dan pravega rodoljubja.

Vse je bilo pripravljeno za prihod srbskih četnikov, ki so se javili iz Broda na Krki. Isti dan je prišel kurir od Dežmana iz Ribnice v spremstvu študenta medicine v službi OF.

Nam navadnim, starim vojakom, se je zdel ta človek zelo sumljiv. Če bi bilo po mojem, bi ga morali aretirati. Pa smo dobili odgovor, da komanda že ve, kaj dela. Kaj takega bi se ne dogodilo Kranjcu in stari gardi.

Prehrana je bila dobra in obilna. Kruh smo pekli sami že na Otočcu.. Vsak borec je prejel dnevno do 10 Zeta cigaret. Morala je bila na višini, posebno še napovedani prihod južnih bratov, ki so sloveli kot hrabri borci.

V sredo 8. sept. ob sedmih zjutraj, je po večdnevem dežju spet posijalo sonce in je odzvonilo k jutranji molitvi. Padli so prvi streli.

Naša zaseda na severo-zapadni strani je opazila sovražno kolono, kako se ta cepi na dvoje z namenom obkoljevanja vasi.

Narednik Marin Edi, ki je bil s strojnico na položaju je opozoril: »obkoljeni smo od vseh strani. Če mislimo na izpad, moramo takoj udariti, sicer bo prepozno. Partizani se bodo zakopali v zaklonišča v več bročev in izpad bo nemogoč.« Nihče ga ni poslušal.

Zavzeli smo položaje in branili toliko, da smo dobili vodo za kuhinjo. Ob tem je bil težko ranjen podnarednik Ivan Marn, študent iz Dolenje vasi pri Novem mestu. Krogla mu je prebila mehur. Po dveh strašnih mukah je izdihnil. Bil je ves čas pri polni zavesti, previden s svetimi zakramenti.

Njegove zadnje besede so bile pozdrav domačim in »zdržite!«

Okoli poldne so nas začeli obstreljevati s protitankovskim topičem,

Specialna enota težke čete.

ki je napravil neznatno škodo. Naši so junaško odgovarjali in s plutonom razbijali sovražna gnezda.

Drugi dan napada se je pojavila pred našo postojanko starejša ženska z belo cunjo v roki, da prinaša pismo za prodajo.

Ko partizani niso dobili odgovora sta sledili še dve pismi v grozečem tonu. Tudi sedaj nismo odgovorili. Partizani so začeli z divjim, besnim zaporednim jurišem, ki smo jih z lahkoto odbijali.

Nestrpnost rdečih napadalcev je dosegla vrhunec. Pozivali so nas naj se vendar predamo, ker se jim mudi naprej. Otročarija!

Tretji dan od 9. do 10. sept je bila noč zelo temna, zato smo z zažigalnimi naboji zažgali kozolec ob pokopališču, da smo s svetlobo zmanjšali nočni pritisk. Ko se je storil dan, smo zagledali pestro družbo fašistov s komunisti! v bratskem »zagrljaju«.

»Smrt fašizmu, svoboda narodu!« smo začeli vpiti nad črno-rdeče komuniste. Pripeljali so težke italijanske topove.

Zaradi preutrujenosti sta narednika Marin in Virant odšla v prvo nadstropje na kratek počitek. Zjutraj je prvi topovski izstrelek pogodil skozi vrata in oba sta bila na mestu mrtva. Ediju Marinu je raztrgalo glavo, da so možgani brizgnili po zbrojevki. Vest o smrti teh dveh narednikov je močno vplivala na moralo vseh. Z Edijem smo izgubili enega najhrabrejših borcev v odredu. Ko sem njegovi mami leta 1944 sporočil žalostno vest, se je bitko zjokala, a junaško prenesla to neprecenljivo žrtev na oltar domovine: »Imela sem ga najrajši in upala, da se le povrne. Tolaži pa me zavest, da ni padel kot komunist.«

Padli so prvi streli italijanskih težkih havbic, kalibra 150 mm. Iz daljave 100, 200 m so neprestano tolkli na naše bunkerje in podirali poslopje. Videli smo italijanske topničarje pomešane s partizani, obojni so se drli: »Fogo!« Nato so sledili juriši, ki pa so bili vsi odbiti.

Kranjc-Kajtimar je v naglici obšel položaj, meni pa je ukazal naj odidem z zbrojevko v prednji del poslopja, kjer je situacija kritična:

»Svinjsko nas natepavajo s topovi, a juriše odbijamo v živo!«

Plazeč skozi luknjo vsake sobe se mi je nudil grozni prizor: ostanki človeških delov, razmetanih po ruševinah, so bili moji soborci...

(sledi prihodnjič...)

Ratko Šušteršič

Brezovica pri Ljubljani

Zbral sem svoje drage fante in jim razložil celo problematičnost. Navdušen sem nad misljo, da si Slovenci ustvarimo svojo narodno vojsko, da tej vojski želim vso možno srečo, ampak, da se ta vojska v nobenem primeru ne podaja na samomorilen pohod skozi Italijo zaveznikom naproti.

In kljub temu, da nam je misel o ustvaritvi Slovenske narodne vojske bila nadvse privlačna, vendar te zamisli ne smemo uresničiti na ta način, da zapustimo naše vasi in jih damo na razpolago partizanom, da vzganjajo nasilje, ropajo in morijo.

Fantom sem rekel, da jim dam, da se odločijo popolnoma svobodno, ali se pridružijo narodni vojski, ali pa da ostanejo na postojanki. Dva fanta sta se odločila za prvo.

Prišel je 8. september 1943. razglašena je bila italijanska kapitulacija. Svojima posadkama zapovem strogo pripravnost pod orožjem.

Med prebivalci je nastal preplah in zmeda. Vsi so spraševali, kaj bo sedaj. Vendar je dan potekel mirno.

Po glavni cesti se je pripeljalo kakih šest nemških tankov. V nasprotni smeri pa je prišel bataljon italijanskih vojakov z vsem orožjem, ki sta ga vodila dva nemška vojaka, eden spredaj, drugi zadaj, oborožena zgolj z puškama mavzericama.

Znočilo se je in med nami se je povečal občutek negotovosti v nerovnem pričakovanju. Fantje so sedeli v prostorih z orožjem poleg sebe. Med njimi je bil osemnajstletni fant. Ta vojak je bil zelo ljubezniv, pošten

in navdušen borec. Ta večer je sedel na stolu ob zidu. Držal je puško med kolena s cevjo naslonjeno na prsi pod brado.

Bilo je okrog desetih zvečer, ko nas zdrzne strel iz puške. Temu vojaku se je na kdo ve na kak način sprožila puška in ga ubila. Bil je takoj mrtev. V hipu se je zbralo pol posadke, ali vsaka pomoč je bila brez uspeha. Takoj je odšla patrolja na dom nesrečnega vojaka, da obvesti njegovo mater in prijatelje. Uredili so vse potrebno za pogreb.

V posadki je nastala potrtoost do skrajnosti. Uporabil sem vso svojo zmožnost, da fante potolažim in da jih prepričam, da se je zgodilo po božji volji in, da je vojakova smrt le srečen odhod iz tega viharnega življenja v srečno večnost, ki si jo je zaslužil v svojem kratkem življenju, s svojo veliko dobroto. Fantje so se umirili in začeli moliti rožni venec.

Tako smo dočakali jutro. Stroga pripravnost pod orožjem, je trajala dalje. Okrog posadke je bila straža kot normalno. Posadka je bila v dveh barakah, kakih sto metrov oddaljenih od glavne ceste, ob potu, ki je vodil k železniški postaji. Sedel sem na stolu pri mizi v mali pisarni in podpiral trudno glavo.

Drugi dan okrog pol devetih dopoldne se pripelje mimo postojanke nemški motociklist s prikolico. Vozil je podčastnik medtem, ko je v prikolici sedel Stotnik. Videč našega oboroženega stražarja, se Nemca ustavita. Stotnik začne spraševati stražarja, kar pa ta ni razumel, zato pokliče mene.

Stotniku sem pojasnil, da smo mi edinica samoobrambe proti komunistični gverili. Gverila vpada v vasi, ropa in ubija posebno ugledne osebe. Pojasnil sem mu, da nas je priznala italijanska okupacijska oblast. Stotnik se je zamislil nato pa je rekel, da naj pridem naslednje jutro na postajo Brezovica, kjer ima pisarno.

Ko pridem drugi dan zjutraj na postajo, mi je rekel stotnik, da je naša stvar v najboljšem teku. Odpeljal me je z limuzino v Ljubljano na Kongresni trg, kjer je bilo višje nemško poveljstvo. Sprejel me je nemški polkovnik. Že v uvodu mi reče: »Vaša samoobramba je priznana.« Potem pa me vpraša, če imamo kakšen tovornjak. Ko mu rečem, da ne pravi on: »Pojdite v kasarno v Mostah, tam je na dvorišču kakih sto italijanskih tovornjakov. Vsakemu kaj manjka. Pojdite tja z mehanikom

in on naj iz raznih tovarnjakov izpopolni dva, ki bodo vaša. Napolnite jih. Vse kolikor si natovorite bo vaše. Tudi gorivo boste dobili tam.

S posebnim dovoljenjem smo še isti dan odšli v vojašnico v Mostah. Z menoj so šli študent Remškar Anton, sever Vinko, Mravlje Jože, ki je bil avtomobilski mehanik in še štirje fantje.

Ker je že beseda o Mravljetu Jožetu, moram v kratkem opisati zločin, ki ga je pretrpela Jožetova družina. Kolikor sem zvedel iz pripovedovanja fantov, se je zgodilo takole: pred nekako letom dni so prišli partizani in obkolili Mravljetovo hišo. V hiši je tedaj bila skoraj vsa številna družina, razen Jožeta. Partizani so nagnali vso družino v eno sobo. Začeli so pobijati najmlajše in potem po vrsti starejše. Nazadnje so ubili še starše. Mati je bila zadnja na vrsti. Trupla umorjenih žrtev so bila razmetana vse v križem v mlakah krvi in obleka raztrgana. Grozni prizor. Jože k sreči ni bil doma ob tej moritvi, tako je ostal živ.

Drugi dan sta oba tovarnjaka odšla pod vodstvom Remškarja Antona, ki me je zastopal, in Vinka Severja v Kranj. Z veseljem so fantje zamenjali puške za »mavzerice«.

Nemci mojima posadkama Brezovica in Log niso dodelili nobene kontrole. Imeli smo povsem svobodno iniciativo, kar se tiče akcij proti partizanom.

Ne daleč od mosta, na vznožju Vnanjih goric, je bila v dveh barakah nastanjena nemška posadka 20 do 25 vojakov, ki je imela nalogo braniti most. Nemci so nas obvestili o partizanskem poskusu prehoda čez Ljubljaničo. Mi smo bili razporejeni za borbo na levi strani Ljubljaniče in na obeh straneh mosta.

Partizani so zbrali vse avtomatsko orožje, kar so ga imeli in udarili z vsem ognjem na naše položaje. Neki partizanki se je posrečilo, da je pritekla do srede mosta in divje streljala. Naravno rafal iz strojnice jo je utišal.

Po uri borbe so se partizani umaknili v noč in odvlekli svoje mrtve.

POLDETU OMAHNU

Za osemdesetletnico

*Mar res praznuješ let
že osemkrat deset,
sin ljubljene Dolenjske?
Nenehno še garaš,
še vedno ves si naš
dobrotnik skupnosti slovenske.*

*Si mojstrski mizar
in spreten si zidar!
Ovladaš vsako delo:
električar in orodjar,
slikar sposoben, več kipar
ustvarjaš vneto in veselo.*

*Po duhu vedno mlad.
Pristavi svoj pečat
si vtisnil za vse čase.
Kapelico, mogočen križ,
postavil v rajski paradiz
slovenske skupnosti si naše.*

*Spominska plošča je pomnik
pokojnim bratom spomenik,
In Tvoj še bronast kip vojaka!
Izdan in pokončan,
nikdar pozabljen domobran
vstajenja zdaj ponosno čaka.*

*Hvaležen tudi je Svet Vid
za Tvoje delo njemu v prid:
slovenska soba, krušna peč domača,
tu pristnost kmečka še cveti
Kako domače tu diši
klobasa kranjska in pogača.*

*Za nas si Polde, vedno mlad,
za skupnost dragocen zaklad.
Povrne naj Ti Mati sveta!
Zahvaljen dragi, tisočkrat!
Ostani zdrav, ostani mlad!
Bog živi Te na mnoga leta!*

Tvoji hvaležni prijatelji.

Prisrčnim čestitkam se pridružuje tudi ZVEZA DSPB TABOR!

Pavla Lovše Korošec

Begunstvo (Nadaljevanje in konec)

Dobila sem dva vršička slovenskega nageljčka. Vsadila sem ju v dva lončka in položila ven na okno. Skrbno sem ju zalivala in lepo sta se

prijela in uspevala dva viseča nageljčka. Nestrpno sem čakala, da bi cvetela, pa nič. Opoldne, ko sem se vračala iz šole, mi pogled obstane na mojih visečih nageljčkih, ki so bili polni cvetov, seveda papirnatih. Sošolci Francelj, Zdenko in Marjan so mi jo zagodli. Kako neki so občudovali ljudje te lepe cvetove vse dopoldne, ki so hodili mimo okna?!

Tudi na izlete smo hodili s sošolci in prijatelji. Na Millstatsko jezero, se vozili s čolni, na goro Goldeck, ki je nad Spittalom, na Staagor, mi smo rekli Staro goro, ko smo bili na vrhu, je začelo deževati. Tekli smo navzdol in Ivana je napadel slepič. Kaj sedaj? Naprej domov, ni druge pomoči. Ko smo prišli domov vsi premočeni, so mu mama segreli vrečo peska in ga položili, na boleče mesto. Tako je prestal in ni bilo potrebno operacije, še vedno hodi s svojim slepičem.

**Begunska gimnazija v Spittalu po izgonu
ravnatelja Marka Bajuka.**

Nekoč so po zvočniku po taborišču prebrali seznam oseb, ki so nezaželjeni in se morajo izseliti iz taborišča. Med njimi so bili ravnatelj gimnazije z družino dr. Marko Bajuk in še drugi, se ne spomnim imen. Iz taborišča je moral tudi moj stric Tonček Jakoš. Sploh nismo vedeli zakaj, saj je bil nepomemben v taborišču, starejši kmečki čovek. Obremenjeval, ga je pri komunistih priimek Jakoš. Že v maju 1942 so komunisti zverinsko ubili v poliških gozdovih njegovega brata mojega strica in 2 nečaka; z Rupnikovem bataljonom se je vrnil njegov sin Tone v Teharje, ni sledu o njem. Doma so mu zaprli ženo in ubili 21 letno hčerko Angelco, zato, da so lahko zaplenili posestvo. Za vse nas je bil velik udarec. Nismo vedeli, kam naj gre. Slučajno je prišla v našo barako na obisk učiteljica Marinka, ki je že nekaj časa živela pri teti na slovenskem Koroškem. Pozneje se je poročila z znanim, zavednim koroškim Slovencem. Svetovala je stricu, da naj gre v

Rožno dolino v Št. Jakob v samostan šolskih sester. Tam bi sestram pomagal pri kmečkem delu. Vesel je sprejel ponudbo in takoj odšel. Sestre so ga lepo sprejele, on se je hitro vživel tam. Ostal je pri njih do odhoda v Argentino. Bil je na varnem pred komunističnimi agenti, sestre so ga imele rade in dobro je živel.

V taborišče so prišle komisije različnih držav in vabile taboriščnike, da bi se preselili tja. Najprej je prišla komisija iz Kanade. Vabili so samo mlade fante in dekleta. Večina fantov in deklet, ki so bili sami brez družin, so se javili in kmalu so odšli. Med njimi sta bila tudi naša sošolca in prijatelja Jože in Marica. Najprej so odpotovali fantje, potem pa dekleta. Žalostno je bilo slovo. Slovenska mladost je odhajala v tujo deželo.

Med počitnicami sem dobila službo v pisarni g. p. Petelina, kjer smo vpisovali ljudi za preseljevanje v prekomorske dežele. Bilo mi je všeč delo, in ker se je naša družina že prijavila za Argentino, v jeseni nisem nadaljevala študija na gimnaziji.

Prišla je komisija iz Ekvadorja. Prijavilo se je le nekaj družin. Tudi v Brazilijo se ni prijavilo veliko. Odšli so naši prijatelji in so tam lepo napredovali.

Duhovnik g. Janez Hladnik je v Argentini posredoval pri predsedniku Peronu za slovenske begunce. Uspel je, da je prišla komisija in sprejela vse, ki so se hoteli javiti za preselitev v Argentino.

5. razred gimnazije v begunskem taborišču Spittal. kjer je večna pomlad. Ne

Med prvimi smo se vpisali, želeli smo čimprej ven iz negotovega taborišča. Kakih 5.000 beguncev se je prijavilo za selitev v Argentino

Približal se je dan slovesa od taboriščnega življenja, prijateljev in odhoda v neznano Argentino,

Naša družina pred odhodom čez Ocean.

poznajo zimskega perila, ne zelenjave, tako so nam pripovedovali. »Večna pomlad,« nam je bila všeč, le da v hrani ne uporabljajo zelenjave, temveč le meso, to nam ni šlo v glavo.

Argentina, je sprejela vse stare, mlade, zdrave in bolne. V naši družini so bili 3 starejši ljudje in 3 dekleta: mama, ata, stric Tonček, Rezi, Tinka in jaz. Da bi nas zago-

tovo sprejeli, zato se je v našo družino vpisal tudi Ivan. Slovo je bilo težko, ker nismo se poslavljali samo od prijateljev, ki smo preživeli skupaj težke dneve preizkušenj, pač pa tudi od domovine, ki je bila on stran Karavank, tako blizu!

Zadnje dni novembra smo se z vlakom odpeljali preko Brenerja v Grugliasco blizu Torino. Bilo nas je 90, najmanjša skupina, z nami je šla tudi prijateljica in sošolka Francka in njena sestra Mari in duhovnik g. Janez Kalan. Tam smo preživeli 5 tednov do odhoda ladje. To so bili dnevi duhovne priprave na dolgo potovanje. Salezijanec g. Doberšek, nas je duhovno oskrboval. 5. decembra smo pripravili Miklavžev večer. Lepo presenečenje za otroke. Preživeli smo zadnje božične praznike v Evropi. Obiskali smo zavod Cottolengo v Torino. 5. januarja smo se odpeljali v Genovo, kjer nas je čakala ladja General Black. Odpluli smo 6. januarja zjutraj na moj 22. rojstni dan.

Zjutraj sem se zbudila na ladji z vrtoglavico, zlezla sem s pograda, da bi prišla do soda, ki je bil sredi sobe. Okrog njega so že bile sklonjene nad njim Francka, Tinka, Rezi, Julka, Marica. Saj skoraj ni bilo prostora zame. Kako čudno se je vrtelo vse. Ladja se je zibajoče oddaljevala od obale.

Ko smo se malo olajšale, smo šle ven na palubo, s Francko smo se naslonile na rob ladje in zrle obrise evropske celine, ki se je oddaljevala in se poslavljale, do kdaj? Za vedno? Ne, ne! Pridemo nazaj, in čimprej, ko zasije zarja svobode!! Bog daj!

(Konec)

Spominska proslava na orlovem vrhu – Cleveland

Prijeten sobotni dan 14. junija, je privabil mnogo ljudi na spominsko proslavo. Obiskovalci so bili v prijateljskem razgovoru, saj za nekatere je bilo srečanje po dolgem času.

Po okusni večerji, ki jo je pripravila Mary Ann Fogel, smo se podali k spominski kapelici, kjer je vse navzoče nas toplo pozdravil blagajnik glavnega odbora prijatelj Filip Oreh in nas povabil, da skupno zmolimo rožni venec v spomin in večni pokoj našim pobitim bratom. Molitev je podoživljala v globoki zbranosti posebno starejših, duhovni stik z brati in sestrami, ki v slavi Boga uživajo venec mučeniške zmage. Rožni venec je bila doživeta molitev prisrčnega pogovora z našimi mučenci.

Po rožnem vencu se je zbudila vesela pesem izpred kapelice in zajela vse rojake kakor v potrdilo končne zmage nad hudobijo.

Naslednji dan 15. junija smo nadaljevali spomin. V sprevodu z ameriškimi in slovenskimi zastavami so preživeli domobranci prinesli lep venec pred spomenik pobitim, med melodijami ameriške in slovenske himne, katero so vsi navzoči peli.

Sledil je slavnostni govor prijatelja Pavleta Borštnika, ki ga prinašamo ločeno.

Po govoru je bila sv. maša, ki jo je opravil naš dolgoletni prijatelj č. g. Franci Kosem. V pridigi je omenil, da je očetovska nedelja, vredna globokega spomina, posebno na vse tiste očete, ki so odšli skozi mučenja v slavo Božjo.

Dejal je, da rad pride med nas, ker se počuti domače, kjer je vse tako doživeto iz tistega časa, kjer ožive prijatelji, ki so odšli.

Z Bogom Domovina ...

Petje med mašo je lepo vodila ga. Pavla Dolinar s sodelovanjem pevcev od Marije Vnebovzete.

Po sv. maši je bilo pripravljeno obilno kosilo, ki ga je vestno pripravila ga. Zofka Mazi s svojimi pomočnicami.

Bili smo presenečeni ob številnem obisku prijateljev iz Toronta, Rochestra, Chicaga in Columbusa. Vsem, ki ste prišli od blizu in daleč počastit spomin naših pobitih bratov, vsem iskrena zahvala!

Sončen dan je bil kot naročen. Vsi obiskovalci so se zadržali še dolgo v prijetni družbi in prijateljskem razgovoru.

Ko ste se proti večeru vračali na svoje domove, je gotovo bila v vas misel, da smo se dostojno spomnili naših pobitih bratov. Želimo vam prijetno poletje in spet in spet nasvidenje v našem globokem, iskrenem prijateljstvu!

ZVEZA TABOR DSPB - S. V.

Slavnostni govor Pavleta Borštnika na Orlovem vrhu v Clevelandu

Ped 60. leti, leta 1943, se je preko naše zemlje in skozi naša srca zarezala ostra črta ločnica. Ko je tisto jesen potihnilo zmagoslavno rezgetanje komunističnih brigad in se je zdelo, da so z borci Grčaric in Turjaka legli v znane grobove tudi vsa naša upanja, se je slovenski človek še enkrat pognal v življenje in v boj za svobodo: zakorakali so bataljoni Slovenskega domobranstva in našla sta se moža, ki so jim zaupali svoje usode: general Leon Rupnik in škof Gregorij Rožman.

Grčarice in Turjak, oba tragična pomnika tistega časa, sem prvič obiskal pred nekaj leti, po obisku v Kočevskem Rogu, kjer je pokopano Slovensko domobranstvo. Pretreslo me je predvsem dejstvo, da smrt, ki je obvladala tedanje branilce resnične slovenske svobode na teh dveh krajih še vedno izkazuje svojo moč.

Grčarice so danes prav tako samotna izolirana vas, kot so bile v tistih jesenskih dneh, ko se je tam zbral slovenski odred jugoslovanske vojske, da pričaka okrepitev, ki naj bi mu jo prinesli srbski oddelki iz Krajine. Namesto njih je prišla partizanska vojska, okrepljena z italjanskimi topovi in topničarji in opravila svoje delo v štirih dneh. Vsi branilci Grčaric z nekaj redkimi izjemami so položili svoja življenja, bodisi med bojem samim, bodisi v pokolih, ki so sledili zmagi komunističnih partizanov.

Ko stoji človek danes sredi te vasi, se ne more znebiti občutka, da stoji v nenavadnem okolju. Na bitko izpred 60-ih let spominja samo spominska plošča, ki se na hiši sredi vasi baha s še eno zmago komunističnih brigad. To je vse, vendar je jasno, da nekaj manjka: Grčarice so ena izmed redkih slovenskih vasi brez cerkve. Stara je bila porušena med boji in zmagovita povojna oblast ni kazala nobenega zanimanja, da bi jo obnovila. Prav tako ne ljudje, ki so se po vojni naselili v vas. Tako so Grčarice danes mrtva vas, manjka ji srce.

Isti občutek prevladuje tudi na Turjaku. Tam so bila započeta obnovitvena dela, toda od vse povsod dehti tragična vlaga in hlad, tipično za razvaline. V duhu sem si predstavljal, kje so se odigrali posamezni udari za trdnjavo in tudi tu je na zunanji steni nameščena » zmagoslavna« spominska plošča. Sicer pa je vse naokrog očitna prisotnost smrti.

Pa vendar ne povsod. Pred grajskimi vrati stoji ogromna stara lipa. Tista, ki jo je Prešeren v Turjaški Rozamundi prekrstil v hrast. Ta lipa še živi. Iz tistega starega od trohnobe in črvov razjedenega debla, še vedno segajo v nebo žive veje, znamenje večnega upanja, vere v boljše dni v novo življenje, ki bo spet vse dehtelo v medenem vonju lipovega cvetja in prinašalo ljudem hlad, zdravje in veselje.

Turjaška lipa je preživela. To je upanje, ki dviga nas same, da bo nekega dne vsa strašna zgodovina revolucionarnih let na naših tleh, vendarle zadobila pravo resnično podobo, da bodo iz pretekle sramote in prekletstva obrazi naših fantov z Grčaric in Turjaka, obrazi poklanih četnikov, vaških stražarjev in domobrancev zažareli v siju pravičnikov, ki so svojo veliko zmago zapečatili s krvjo.

V to smo upali takrat, v to smo upali vsa dolga desetletja izgnanstva, v to upamo danes, ko se nam izteka čas.

Počasi, pa vendar se odkriva laž, počasi prihaja na dan prava resnica o tistih dneh, počasi se bliža dan, ko bo vsa resnica jasna slovenskemu narodu: V Grčaricah, na Turjaku, v Teharjah, Kočevskem Rogu, Brezarjevem breznu in po moriščih Slovenije, so umirali junaki, slovenski rodoljubi.

Njihova življenja so dokaz slovenskega svobodnjaštva in vere v vrednote, ki so temelj narodu, njihova mučeniška smrt je poroštvo lepše bodočnosti naroda.

Nam pa, ki se junakov Grčaric in Turjaka, vaških stražarjev in domobrancev spominjamo v tujini že vsa leta, zgodovina nalaga dolžnost sodelovanja med nami, medsebojne podpore in v danem trenutku enotnosti. Zakaj so junaki iz jeseni bojevali borbo proti istemu sovražniku, istočasno - ločeno. To je žalostna resnica.

Proti verolomni, zlagani, krvavi ideologiji komunizma, je uspešen samo složen vsenarodni odpor, to nas svari preteklost. Samo tako bomo izkazali resnično hvaležnost našim mrtvim bratom

SLAVA JIM!

Spominski dan Slovenskega kulturnega društva Triglav v Milwaukee-ju

Spominski dan, ki smo ga letos praznovali konec maja, je bil zares slovesen. Slovesnost so popestrili tudi gostje iz Lemonta. Pripeljali so se kar z avtobusom pod vodstvom patra Metoda Ogorevca.

Bila je slovesna sveta maša, s celebrantom g. Gregorjem Gregoričem, ob somaševanju g. patra Metoda Ogorevca in lemontskega diakona g. Janeza Vidmarja.

Pri maši je pel naš pevski zbor, podprt z lemontskimi pevci - vsa dvorana je navdušeno pela!

V pridigi je g. Gregor dejal, da je današnji dan nekakšno romanje v spomin vseh tistih tisočev, ki so v domovini dali življenje za Boga, narod in domovino in vseh, ki so jih komunisti krvavo mučili in pobili.

Berilo je bral g. Menčak, prošnje pa je podala Helenca Frohna. Molili smo za slovenske škofe, škofa Gregorija Rožmana, za generala Leona Rupnika in vse naše pokojne domobrance, in se zahvalili za vse prejete dobrote.

Po maši je bila spominska komemoracija. Zbor je zapel »Gozdič je že zelen,« nato pa je Franci Mejač doživeto podal zgodovino, kot smo jo doživljali med in po vojni.

MLADE ČLANICE DRUŠTVA, pod vodstvom g. Jožeta Rusa so občuteno zapele Slomškovo »V nebesih sem doma.«

Sledil je slavnostni govor g. Lojzeta Gregoriča, ki ga prinašamo posebej.

Spet nam je priklical v spomin tiste dni, ko so naši domobranci čakali smrti in prosili Boga, da bi jih rešil strašnega trpljenja. Oropani vsega, celo obleke, v grozni žeji, krvavo razpokanih ustnic, z žico zvezanimi rokami, udarci s puškinimi kopiti, opasači in konjskimi biči, razbiti obrazi... pred breznom strel v tilnik in padec v temo razmesarjenih trupel in še živih okostnjakov. To so bili naši mučenci. Vsa slovenska zemlja je prepojena z njihovo krvjo. Kako je mogoče, da nam je bilo prizanešeno?

Tudi predsednik društva Tabor Milwaukee, g. Franjo Mejač, je nam nazorno spregovoril o težkih dogodkih komunistične revolucije, za njim pa je g. Jože Rus podal živo misel na slovensko Kalvarijo.

Za konec smo zapeli vedno lepo domobransko »Oče mati, bratje in sestre,« nato pa odšli v park, kjer je z rožami posajen domobranski grob, prižgali svečke in pomolili za pokoj vseh naših dragih.

Sledilo je lepo pripravljeno, okusno kosilo. Ob prijetnem pogovoru z znanci in prijatelji, je nam kar prehitro minilo prijetno srečanje.

Slavnostni govor g. Lojzeta Gregoriča v Milwaukee-ju

Kot vsako leto, minulo je že 58 let, se zopet spominjamo v teh dneh naših dragih, ki so žrtvovali svoja mlada življenja v komunistični revoluciji.

Čas hiti in to tako naglo, da se tega ne zavedamo in marsikaj gre v pozabo, tudi solze, bolečina in trpljenje. Pravijo, da čas celi rane in prav je tako. A so dogodki v življenju, ki ostajajo vedno sveži, vedno boleči, trpkí, žalostni, a vseeno lepi, vzvišeni. Spomin na mesec maj 1945 nam bo za vedno ostal.

Slovenski domobranci, pa civilni begunci: možje žene, dekleta in otroci, so bili izdani po britanskih generalih, prevarani z lažjo, da nas prepeljejo v Italijo, v resnici pa so nas predali v roke titovim rabljem in morilcem. Začela se je Kalvarija po vsej Sloveniji, od Dravograda, Celja do Teharjev, kjer je bilo taborišče muk in smrti.

Po drugi strani Slovenije pa je šla mučeniška pot naših fantov, od Jesenic, skozi Kranj, grad Škofja Loka, škofovi zavodi v Št. Vidu. Vse-skozi pa med udarci, poniževanjem in sramotenjem. Od tu so jih vozili v kočevska brezna, zvezane z žico, nage in raztepene.

Domobranske ranjence, zajet vlak na Lescah pa so prepeljali na dvorišče vojaške bolnice v Ljubljani, nato pa s tovornjaki v Brezarjevo brezno in Krimsko jamo.

Iz teharskega taborišča, so večina vaških stražarjev, mladih deklet in dojenčkov pobili v protitankovskih jarkih okoli taborišča. Domobranci pa so odvažali in pomorili v hrastniških zapuščenih rovih in jaških. Pred smrtjo pa so uprizarjali krvave orgije, konjaka napiti partizanimorilci.

Zamislimo si mladega fanta ali dekle, oropana vsega, tudi obleke, zvezanega z žico. Med kletvijo, krohotanjem, prostaškim zasramovanjem, padajo udarci z vsemogočim po obrazu in vsem telesu, grozna žeja, razbite čeljusti, ko z puškinim kopitom morilci iščejo zlate zobe. Skozi posurovel kordon satanskih rabljev, še nekaj korakov do roba brezna, kjer bo strel v tilnik končal to krvavo orgijo. Padeč v temo, na krvavo lepljivo goro razmesarjenih teles.

To so bili naši Slovenski mučenci. Umirali so v zavesti, da so izpolnili Bogu in narodu.

Palme mučeništva so zrasle na naših tleh. Slovenski narod ima na deset tisočev s krvjo zaznamovanih mučencev.

Dolgo so bila grobišča neznana. Zdaj vemo: Kočevski Rog, Teharje, Hrastniški rovi in jaški, Krimska jama, Brezarjevo brezno, Pogorje, Slovenska Bistrica, Tezno, Celje, Dravograd, Škofja Loka, poleg tega pa še Mozelj, Jelendol, Grčarice, Turjak, Velike Lašče...

Vedno nova grobišča odkrivajo.

Mučenci, bratje in sestre naše, večni pokoj in slava vam!

Govor ob obletnici spominske plošče na TRATI – Gorenja vas:

Ivan Korošec

DRAGI PRIJATELJI !

Prinašam vam pozdrave Slovencev iz Argentine.

Draga daljna domovina Slovenija, v srcu te nosim po dolgin tujih

cestah vse od moje mladosti, ko sem moral v tuji svet in moja poslednja bo misel nate, ko bom ugasnil v daljni tujini. – Slovenija !

Veste, ko sem bil mlad in gledal preko Ljubljane Šmarno goro, in naše planine, ni bilo to nič posebnega, vsak dan sem jih gledal, te naše planine.

Ko pa greš, v daljne, tuje puščave in neizmerne prerije, ko te zajamejo milijonska mesta, pa gore s 6000 metri večnega ledu in snega, in reke široke kot morja, takrat, si zaželiš naše Slovenije, ko je vse v objemu prgišča: gore, reke, gozdovi in travniki doline in morje, takrat veš, da si tujec v tuji zemlji.

Koliko rojakov, koliko prijateljev je zaman hrepenelo po tebi Slovenija. Po tvojih tratah, stezah, zaselkih in dolinah, gričih z belimi cerkvami, po zvonu cerkve domače vasi, O DOMOVINA !

Da te bom ljubil s celim srcem, moram stopiti na daljno tujo cesto. Nikjer, prav nikjer ni tebi enake dežele

»Nazadnje mu je ostalo polno prgišče lepote...«

»Tod bodo živeli veseli ljudje...« je sanjal naš Cankar. Ne resno je mislil, ker je poznal naš narod v njegovo bistvo.

Vsi vemo, da je obstajala slovenska komunistična hudobija, toda marsikaterega je strah, da bi javno objavil svoja pričevanja.

Toda bil je med nami človek – junak – ki tega strahu ni poznal. Bil je hrom a upal si je zakričati resnico. Bil je slovenski pisatelj **NARTE VELIKONJA**.

Narte Velikonja je govoril iz poštenega slovenskega srca. Nedopovedljiva groza mu je bila prihranjena, kajti zločinci so ga »sodili«, umorili in zagrebli nekje na strelišču v Ljubljani.

Vendar njegov lik velikega, poštenega, odločnega Slovenca živi med nami, kakor živijo **FANTJE NA TEH PLOŠČAH IN TISOČI NAŠIH BRATOV POMORJENIH ŠIROM NAŠE SLOVENIJE!**

SLAVA JIM!

Nova knjiga: »Še nekaj iverja«

Ljenko Urbančič

Barbara Suša je zapisala v spremni besedi:

Šele v devetdesetih se je v literarnem smislu znova oglasil Ljenko Urbančič, avtor prelepe domobranske pesmi.

Srečanja, portreti, dejanja I, ki je do sedaj doživelo že tretjo dopolnjeno izdajo, je prozna zbirka spominskih utrinkov iz Urbančičevega pestrega življenja, ki ga je od začetka vojne l. 1941 premetavalo in gnetlo tam, kje se je rojevala zgodovina.

Med prostovoljci ob nemškem napadu na Jugoslavijo, zapornik v Gonarsu, vojak med domobranci, po vojni v begunskih taboriščih ter končno l. 1950 v Avstraliji, kjer je od ovčjega hlapca napredoval v enega vodilnih konzervativcev v avstralski Liberalni stranki.

Bil je izdajatelj in urednik Žara ter slovenskega obzornika.

Bolj kot politik nas Urbančič zanima kot literat. In zapisati je treba, da je kot pisatelj bogato obdarjen z literarno žilico.

Kot študent je objavljala črtice pod mentorstvom Ludvika Mrzela.

Ljenko Urbančič je mojster besede. Iz njegovih črtic diha pristnost, ubranost in zmernost tudi do nasprotnih mnenj in osebnosti.

V RAZGOVORU O PRELOMNICI s Stanko Gregorič – politično na drugem bregu – nam nazorno pokaže bogastvo svoje besede, umirjenost in ljubezen. Da tudi ljubezen do bližnjega:

S. G.: Gospod Urbančič, za sebe ne morem reči, da sem še vedno vaš nasprotnik in ne čutim več nobenega sovraštva do domobrancev. Nikogar mi niso ubili, tudi partizani ne.

Če bi še ne tako dolgo tega, nekdo dejal, da se bom pogovarjala z vami, saj sem mislila, da ste pravi robavs, pa tudi nevarni, da ste izdajalec slovenskega naroda, vojni zločinec in sploh »ugly,« bi me bili konec od strahu.

28. julija, na dan slovenske sprave, sem vas srečala v Sidneyu. Srečala sem uglednega gospoda, iz katerega je vel nepopisan mir. V vaših rumeno-zelenih očeh – ne jekleno sivih, kot si je to izmislil Mark Aarons- avtor knjige Sanctuary – sem našla nekaj povsem drugega, kot

tisti, po čemur slovite. Ironija je bila še večja, ko se spomnim, da me je tisti večer tresla mrzlica in ste mi vi po vaši soprogi Beverly, ponudili svoj lasten plašč.

Ali ste kdaj pomislili, da bo cesta, ki ste jo izpeljali v vaši svobodno Sloveniji v avstralskih Modrih gorah, nekoč popeljala v resnično svobodno Slovenijo? Urbančičevi ideali ne poznajo meja. Njegov tanki čut do sočloveka, do pravice in resnice je neuklonljiv kljub vsemu in vsakemu.

Na obronku ljubljanskega barja je stala domačija. To je vse do italijanske zasedbe, ko so zavojevalci začeli uvajati nov red. Goreli so slovenski domovi in ljudje so bežali v gozdove. Bežala je tudi mati s štiri-letno hčerkico.

Po vojni so so tovariši iz okraja podelili ovdoveli materi borčevsko spomenico. Nekoč pa so ji pripeljali prepotrebno pohištvo, zakaj njeno začasno bivališče ni imelo ne mize, ne postelje, ne stola Niso še začeli z odlaganjem, ko je mati posegla v pogovor:

»Čakajte malo, odkod pa vam vse to?«

Rekli so ji, da so stvari zaplenili tistim, ki so zbežali na Koroško.

»Če se bodo vrnil, bodo dobili vse nazaj,« so ji zatrjevali in se potuhnjeno nasmihali.

Mati, ki ji ni bilo do smeha, jim je ostro ukazala:

Odpeljite vse skupaj k tistemu, komur ste pobrali.

Nemška zasedba Poljske je prinesla Nemcem britansko vojno napoved. Sovjetom, ki so se zvezali z nacistično Nemčijo in istočasno z njo pograbili vzhodni kos Poljske – kjer so uprizorili krvavi Katin! – pa so prizanesli in z njimi ohranili prijateljske odnose!

»Ah, to je pa vse nekaj drugega!« pravijo.

Pa ni.

Ljenko Urbančič je premočrten in na vsa revolucijska dogajanja gre v globino in z njemu prirojeno razgledanostjo in rasondnostjo opiše živo, prijemljivo.

Velika večina slovenskih domobrancev smo bili v zaroti, zato bi bilo primernejše postaviti vprašanje, kdo od nas ni bil?

Kadarkoli so Nemci zasledovali domobranca, je ta če le mogoče, dobil zavetje pri slovenskih četnikih.

Nemci so vedeli za našo željo po združenju Sloveniji, kot sestavni del demokratske federativne kraljevine Jugoslavije, velika zarota!

Kot vsa naša srca je bilo Rupnikovo na pravem mestu. Mnogi so prihajali k njemu in njegovi družini, mnogi so prejeli pomoč.

Dušanu Lajovicu, četniškemu zveznemu častniku, je general Rupnik za naše v gozdu med drugim izročil prepotrebna zdravila.

Značilni so razgovori »pri oblikovalcih naše kulture.« Ljenko je imel korajžo in odločnost pobarati važne »oblikovalce,« da javno izpovedo, kaj mislijo o situaciji časa, o revoluciji, o »tuji miselnosti,« ki nam jo vtepajo s silo in umori.

IVAN PREGELJ: Najti bi morali svojo lastni slovensko pot in ne srkati idej Židov Marksa in Engelsa ter drugih krivih prerokov.

Ko prideva v pogovoru do našega kmeta, ki so ga napadli komunistični teroristi, reče Pregelj:

»Krščanska vera pravi, da je vsakdo upravičen braniti se, da je celo dolžan braniti se. Razume se, da je tudi naš kmet upravičen in dolžan braniti lastno življenje in dom.«

VLADIMIR BARTOL: »Vzrok nesreči vidim v globokem strankarskem razkolu, ki datira še iz prejšnjega stoletja in, ki je zavzel pri nas strahotne oblike sproščenega fanatizma. Tu ne gre več za stranke, tu gre za ideologije, katera najbolj fanatičnih je nedvomno komunizem.

Ta bolezen se je razpasla, ker je bila »moda.«

»In kako gledate na domobranstvo?«

»Večkrat me sprašujejo znanci, kaj mislim o domobranstvu ki, da »sodeluje z okupatorjem« proti »narodno osvobodilni vojski«

Je pač logična reakcija na nasilno delovanje OF. Vendar je potrebno, da človek obsodi tisto, kar je pač obsojanja vredno.«

JANEZ JALEN: »Prva (klofuta) je prepovedana, druga pa ni!«

STANKO KOCIPER: »Kako si razlagaš tako velike razlike v žrtvah enih in drugih?«

»To je za človeka, ki pozna razmere, popolnoma jasno. Pri komunistih je teror političnih komisarjev in partijcev, ko morajo mobiliziranci v borbi naprej, ker bi jih sicer zadela krogla iz komisarjevega revolverja.

Na domobranski strani pa so prostovoljci, ki gredo v borbo z zavestjo, da branijo svoje domove in svojece«

NARTE VELIKONJA:«Kako gledate na domobranstvo?»

»Vse pove že beseda domobranec, dom braniti. Treba je, da gredo vse zdrave sile na okope. Vsak mora služiti narodu: ti s puško, oni s peresom, vsak, kar največ more.«

JOŽE KRIVEC: »Vendar bi vprašal te pametnjakarske komuniste, zakaj so po zlomu Jugoslavije napovedali bojkot slovenski kulturi, na vse naše umetnike, naj bodo pasivni. Mar je to slabo za narod, če dobiš dobro knjigo v težkem času?

Posebno pa me razvname dejstvo, da so ti lažni osvoboditelji proglašali narodno borbo v resnici pa so se tako prisrčno objemali z badoljanskimi vojaki in častniki«.

»Če stopite na črva, se bo zvil, kako se ne bi smel potem braniti človek, če ga nekdo neupravičeno napade? Saj kmet ni izzval salonskega komunista, temveč je bilo nasprotno.

OF je vzknila v meščanskem pokvarjenem vrtu. Vse podeželje, ki tvori jedro naroda pa je bežalo pred njo. Če to vemo, izhaja iz tega dejstva resnica, da OF ni nikoli predstavljala naroda.

FRANC SALEŠKI FINŽGAR: Mirno mi je izjavil, da so jih že pred vojno na ljubljanski škofiji vedno svarili pred brezverskim Jutrom.

Brez zadrege se je izognil razgovoru. Pripadal je neznatni manjšini naše duhovščine, ki je podpirala OF.

Ljudje so takrat vedeli, da je bolj varno zameriti se domobrancem, kot rdečim.

Še bi našteval naše kulturnike iz tiste dobe; vsakega posameznega so zanimive izjave na tisti čas, so dokaz, da je slovenska kultura zavračala nasilje tuje ideologije.

Pisatelj Ljenko Urbančič, nam na svojski način, v živem literarnem dovršenem stilu prikaže problematiko in odklon ljudi, ki so ostali zvesti tisočletnemu kulturnemu izročilu.

ŠE NEKAJ IVERJA je knjiga, ki zasluži, da bi jo vzel v roke vsak, komur je mar resnice naše pretekle dobe, v lepi, sočni besedi.

Gospa XY nam je poslala v objavo članek »Slovenec že mori Slovenca brata...« Ker je vsebina preobširna za našo revijo, ki ima strogo odmerjen prostor, smo bili primorani prirediti članek v skrajšani obliki. Tiskovni škrat pa nam jo je zagodel z imenom avtorja, Adrijan Lah namesto ANDRIJAN LAH. Se opravičujemo!

ODŠLI SO

Matija Gimpelj 1924-2003

Pokojni Matija je bil rojen 29. aprila 1924 v Mali Podljuben 9, Novo Mesto, v družini z enajstimi otroki, umrl je 14. maja, 2003. Kot najstarejši sin v družini, se je izučil v Novem mestu za tapecirarja. Ko je klicala sila časa in je komunistična revolucija terorizirala, kradla in ubijala, kakor se ji je zdelo, je Matija pustil prepotrebno zaposlitev in stopil v obrambo idealov: Bog, narod, domovina - slovensko domobranstvo v Novem mestu, v znamenito Novomeško skupino, ki je partizanom prizadejala toliko nemirnih dni v neštetih »hajkah.«

V begunstvu je dobil delo v Šteinfeldu na Koroškem. V Kanado je prišel 1948. Prva zaposlitev je bila Bata Shoe Factory, Batawa, Ontario. Tam je našel lepo mladenko Bricelj Ivanko s katero sta se poročila 12. februarja 1949. Prvi sin je bil rojen 24. decembra 1950. Nato se je družina preselila v Oshawa 1951. Matija se je zaposlil v tovarni za pohištvo, čez nekaj let je začel delati na svoje, Matt Ghimpelj Upholstely Co.

Leta 1984 ga je zadela možganska kap. Hudo bolan je bil nekako šest mesecev, počasi pa je okrevaj, začel malo delati s pohištvom in tako so šla leta naprej. Matija je bil vseskozi zvest naročnik Tabora.

Zapušča ženo Ivanko, sinove Marjan, Pavel in Edward, hčerke Dorothy in Jane, in vnuka in vnukinjo Dylan in Olivia.

Dragi Matija! Bog ti daj večni mir in pokoj v zemlji, ki nas je sprejela za svoje.

Ženi Ivanki, hčeram, sinovom in vnukom naše doživeto sožalje.

ZVEZA DSPB TABOR

Franceta Dejaka ni več med nami!

France je kot mladenič trpel koncentracijsko taborišče Gonars in videl, kako je okupator barantal s komunisti, ki so bili privilegirani tudi v taborišču.

Po italijanskem razpadu l. 1943, ko se je vračal domov z bratom Nacetom so jih nasilno mobilizirali partizani. Oba sta jim ob prvi priložnosti ušla. Skrivala sta se z drugimi fanti skrivači, nakar so bili izdani in zopet zajeti po partizanih.

Ko je bila razbita partizanska brigada, se je mobilizirancem posrečil beg. France je z Nacetom je prišel v Ljubljano, kjer mu je sorodnik policist omogočil vstop v domobransko policijo, kjer je dočakal konec vojne, Vetrinje in izročanje komunistom.

Vsako leto, ko se je povračal maj in junij, je France doživljal grozote satanskih komunističnih sadistov. Videl je tiste pijane, penaste ksihte, ki so se trgali zanj pred breznom, rjuli in kleli Boga, njegovo mater in Božjo. Med cukanjem in udarci se jim je iztrgal in se pognal v temo brezna. Strel za njim ga ni zadel.

Padel je na gola, krvi in sopare mokra telesa, ki so se zvijala pod njim.

»Oče, odpusti jim...«

»Ne, Oče reši me tega brezna, da pridem domov, da bo svet izvedel o tem strašnem zločinu.

Poskušal se je vzpeti po v breznu nagnjenem borovcu. Ni ga dosegel. Bil je do smrti utrujen in zavlekel se je za sklalo, da bi umrl, pa se ni dalo.

»O Bog, reši me, če ti hočeš, če je volja Tvoja.«

Še enkrat se je vzpel in ranjeni mu je pomagal. Z nadčloveškimi močmi je dosegel rob brezna. Bila je tema. Vpitje in krohot se je od-
daljevalo.

»Toda kam sedaj v tem zelenem peklu, kje je domača vas'«

Pognal se je čez rob in bežal, se opotekal, padal in se spet pognal. V gostem grmovju se je ustavil, obležal in zaspal v omotici. Sonce je bilo že visoko, ko se je prebudil in se zavedel težke resnice. Osmukal je mla-
do listje in ga žvečil, da je utešil žejo in lakoto. Postavil se je na noge in opotekajoč nadaljeval korake v neznano. Bog mu je kazal pot.

Dosegel je domačo vas. Po treh letih skrivanja, se mu je posrečilo odgrniti železno zaveso v svobodo.

Skozi begunska taborišča je emigriral v USA, kjer si je postavil prijeten dom z ženo Metko. Bog ju je blagoslovil s tremi sinovi: Frankom, Edijem in Tonijem ter hčerko Kristi in enajstimi vnuki in pravnuka.

Z boleznijo in leti, je France vedno bolj podoživljal težke, preživete dni, dokler ni odšel k tistim, ki jih je pustil v breznu.

Ženi Metki, otrokom in vnukom naše globoko sožalje!

Z Bogom, dragi France, z Bogom in nasvidenje!

ZVEZA DSPB TABOR

France Kozina, Francetu Dejaku v slovo

Pozdravljeni vsi, ki ste se prišli poslovit od pokojnega Franceta. Sožalje izrekam z mojo ženo Anico Francetovi ženi Metki ter vsem članom družine in vsem sorodnikom Dejakoviv.

Človek ne bi pričakoval dragi France, da bo tebi prej zvonilo, kot meni. Kako veliko milost sva imela pri Bogu, da nama je podaljšal živ-

ljenje za celih osemindeset let. Koliko tisočev mladih domobrancev, bi tedaj zamenjali z nama, če bi se to dalo. Nama pa še danes zveni v ušesih in glavi tisti stavek, ki so ga izgovarjali pred smrtjo: »Oče odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo.«

Dolgo triletno skrivanje pred vsakdanjo nevarnostjo je bilo večkrat hujše od same smrti. Tako sva v družbi še s tretjim skrivačem, tvojim bratom Lojzetom po zaslugi požrtvovalnih ljudi prešli visoke Karavanke in na Koroškem po treh letih zadihali svobodo.

Končno je prišla tudi naša ura za odhod v daljno tujino severne Amerike, ker smo po Božji volji našli zase primerne družinske družice.

S svojo marljivostjo smo ustvarjali družine ter s težkim garanjem gradili svoje lastne domove. Ko smo bili še mladi, so bila naša medsebojna srečanja pogosta, ko pa smo zašli v tista leta, ko so »pota postajala vedno daljša,« so to delo opravljala naša pisma.

Dragi France, ko prideš v sveta nebesa, pa izroči Tvoje in naše pozdrave vsem, ki si v breznu v Rogu nismo mogli podati rok v zadnji pozdrav.

France, Ti si odšel a jaz ostanem, zapuščaš mi ideje plamen, dokler mi Bog bo dal živeti, ideji tej ostal bom zvest.

»Slovenski Domobranec zdravo!«

»Bog daj !«

Tone Šušteršič

Rodil se je 4. januarja 1918 v prelepi Trnovski fari, na Krakovskem nasipu v Ljubljani. Šolal se je na Grabnu, srednjo šolo pa je dokončal na Prulah. Njegova mladost ni bila brez vplivov organizacij fantovskega odseka in delavske ZMKD. Rasel je v številni in zavedni družini, kjer je poleg branja rad igral na citre, violino in pozneje na klarinet. Končal je tudi enoletno šolo Delavske zbornice, nato pa štiriletno banovinsko šolo za izdelovanje glasbil. Sodeloval je pri pevskem zboru mesta Ljubljana in pri godbi Vič-Glince.

18 mesecev pred okupacijo je odslužil vojaško službo v Srbiji. Ko-

maj se je rešil nemškega ujetništva in se vrnil domov. Že je doživljal težo okupacije in delovanje rdeče OF. O slednji je tudi predaval. Složno z brati je stopil v domobranske vrste. Pritegnili so ga k domobranski godbi, kjer je igral klarinet do zadnje maše v Vetrinju. Ker je poslušal modre nasvete, se je rešil smrti. Iz begunskega taborišča na Tirolskem se je z materjo umaknil v Italijo. Tudi dva mlajša brata je iz vojaškega taborišča v Forliju privedel v civilno..

Za nekaj let se je zaposlil v Gorici, kjer je končal slovensko učiteljsiše.

Leta 1948 se je z nekaterimi člani družine naselil v Argentini.. Kmalu se je včlanil v zbor Gallus. Sodeloval je pri Taboru in pri Gibanju za slovensko državo in pisal v večino naših časopisov. Več let je bil zaposlen v tovarni, dokler ni odprl lastne trgovine. Ob upokojitvi se je iz Hurlingham preselil v Rožmanov dom, kjer si je našel življenjsko družico Nerino.

V Rožmanovem domu se ni predajal brezdelju in dolgočasju. Živahno je sodeloval pri življenju ustanove. O vsem življenju in prireditvah je v »Svobodni Sloveniji« pisal zanimiva poročila. Skupaj z ženo Nerino sta z veliko ljubeznijo pripravljala glasbeno in pevsko spremljavo vseh prazničnih maš v Zavetišču.

Že leta 2002 je imel zdravstvene težave. Zboljšalo se mu je v začetku decembra. Dne 16. junija 2003 zjutraj je odšel po plačilo k Bogu.

Za njim žaluje gospa Nerina s sorodniki in njegova sestra in bratje: Milka, Božo, Marjan in Janez ter številni sorodniki in prijatelji. Naj mu drobri Bog nakloni večni mir, vsem nam pa zaupanje in tolažbo.

Soprogi Nerini, pokojnikovi sestri in bratom izrekamo naše globoko sožalje

Tabor - Argentina

Slavko Smole

Vsem soborcem in vsem, ki so poznali našega Slavka, sporočamo, da ga je Bog poklical k sebi. Naj v miru počiva v daljni argentinski zemlji.

Žalujoči ženi Anki, otrokom in vsemu sorodstvu naše doživeto sožalje (Čakamo daljšega poročila.)

Tabor - Argentina

Tiskovni sklad

V kanadskih dolarjih	
Štukelj Anton	\$ 25.-
Hutchison Marija	\$ 75.-
Meglič Ignac	\$ 20.-
V spomin na brate Glivar	
Mišmaš Marija	\$ 50.-
Rebernak Mari	\$ 10.-
Rabzel Francka	\$ 20.-
Potkovšek Vinko	\$ 20.-
Starič Lojze	\$ 20.-
Zidar Franc	\$ 10.-
Zakrajšek Martin	\$ 15.-
Šuligoj Danica	\$ 5.-
Stražar Julka	\$ 5.-
Zakrajšek Ivan	\$ 5.-
Meden Jože	\$ 15.-
Saksheg Sidonija	\$ 10.-
Emica Pogačar	\$ 700.-
Planinšek Jakob	\$ 30.-
Ferkulj Edi	\$ 10.-
Genorio Korl	\$ 15.-
Kastelic Jože	\$ 15.-
Kus Franc	\$ 15.-
Zierenfeld	\$ 60.-
Ljenko Urbančič	SIT 5.000.-
Lojze Ješe, Mavčiče	SIT 1.000.-
Janez Kokalj, Argentina	SIT 5.000.-

V USA dolarjih	
V spomin na Blaža Potočnik	
Lojze Mohar	\$ 10.-
France Hren	\$ 50.-
Slave Stepec	\$ 30.-
V spomin na moža Frenka	
Marija Virant	\$ 10.-

Za Rožmanov dom

V spomin domobrancev	
Iz dolnega Podboršta in	
V spomin domobrancev	
Iz Prigorice	
Ivan in Angela Zakrajšek	\$ 100.-
Klemenčič Stane(Trenton)	\$ 500.-

V spomin p. Zalar Mirota	
Henigman Frank (Trenton)	\$ 300.-

V USA dolarjih	
Karel Zajec	\$ 10.-
Slave Stepec	\$ 50.-
Katerina Burjes	\$ 50.-
Marija Vodišek	\$ 10.-
V spomin p. Mirota Zalar	
Henigman Frank	\$ 200.-
Klemenčič Stane (Trenton)	\$ 500.-
Kastelic Janez 8 Cotman	\$ 70.-
V spomin pokojnih domobrancev	
Šalehar Emalija	\$ 70.-
Dejak Ignacij	\$ 15.-
Kramar Ivan	\$ 15.-
Koželj Jože	\$ 15.-
Mehle Magda	\$ 15.-
V spomin na očeta Kastelic	
Mlakar Marija	\$ 15.-
Platnar Lojze	\$ 20.-
Kastelic Ludve	\$ 10.-
V spomin na moža	
Strojin Ana	\$ 10.-
Kokelj Ančka	\$ 5.-
Kuk Avguštin	\$ 5.-
Šubelj Stane	\$ 5.-
Jereb Marija	\$ 5.-

Za argentinsko družino v Ljubljani	
Gospodarič Albin	\$ 40.-

ZA VZDRŽEVANJE spominskega	
DOMOBRANSKEGA KRIŽA-	
V MIDLANDU je daroval od zapuščine	
p. Antona Adamič	
Skubic Anton	\$ 500.-

Dar društvu

V spomin na moža Jožeta Žnidaršič	
Vera Žnidaršič	\$ 30.-
V spomin dragega ata	
otroci družine Žnidaršič	\$ 100.-
Vinko Vrhovnik	\$ 20.-

Prisrčna hvala vsem darovalcem. Bog povrni vsem v sreči, uspehu in zdravju!

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov.

TABOR je last zveze DSPB - TABOR

Mnenje Tabora predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora.

Tabor izdaja konzorcij.

Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila.

• • •

TABOR is the voice
of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

• • •

TABOR es el órgano
de la Confederación de los Anticomunistas Eslovenos Unidos.

• • •

NAROČNINA (letna):

Za Slovenijo 5.000 SIT.

Za vse druge države 20 USA dolarjev.

• • •

***Dopise, članke, poročila in nakazila
pošiljajte na naslov konzorcija:***

Ivan Korošec,

Štula 23

1210 Ljubljana Šentvid

Slovenija.

E-mail: ivankorosec@hotmail.com

Slovenski dom Stuttgart.

Župnijska cerkev v Stuttgartu.

G. Ciril Turk, župnik v Stuttgartu.

Stuttgart - Nemčija

*“Kjer rod je moj,
kjer sin je tvoj,*